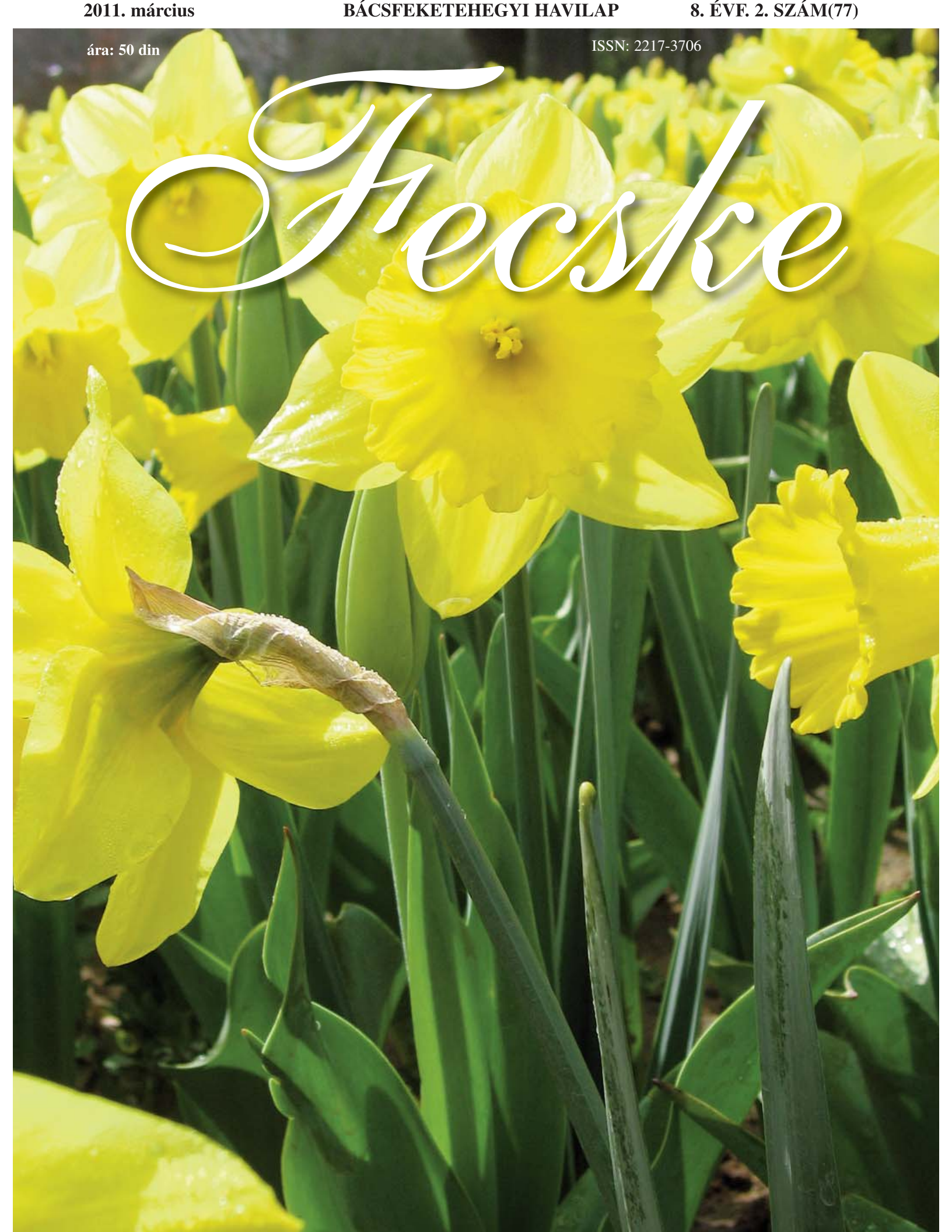

Fecske

OTP BANK BÁCSFEKETEHEGYEN - BANKAUTOMATA

Hosszú egyeztetések és tárgyalások után, a mai naptól a bácsfeketehegyiek is használhatják az egyszerűsített bankot - a bankjegy automatát ATM - melyet a falu központjában találhatunk (Titó Marsall utca 28.) és az OTP Bank helyezett üzembe. Ezzel egyszerűbbé és időtakarékosabbá tették számunkra a készpénzfelvételt, illetve a számlaegyenleg ellenőrzését. *A használható kártyák: Visa, Visa electron, Mastercard, Maestro, Dina Card, Diners Club International.*

Az OTP Bank ügyfelei a bankkártyájukat, illetékmentesen használhatják.

Az ATM biztonságos használata

Az ATM ellenőrzése, vizsgálata

Mielőtt használná az ATM-et (készpénzt vesz fel stb.) mindig ellenőrizze, nem lát-e szokatlan, oda nem illő tárgyat vagy nyilvánvaló rongálás nyomait az automatán (pl. a kártyanyílásra nincs-e ráragasztva valami)! Ha bármi szokatlant tapasztal, ne használja az automatát.

Mielőtt kártyáját előveszi, nézzon körül, ne álljon senki közvetlenül Ön mögött!

Ön is tartson diszkrét távolságot, amikor arra vár, hogy az Ön előtt álló elvégezze a tranzakciót! Ezzel példát mutat másoknak is. Győződjön meg róla, hogy nem lát-e az automata közelében gyanúsán viselkedő személyeket!

Úgy álljon az ATM-nél, hogy ne láthassák, amint PIN-kódját megadja, valamint hogy mennyi pénzt vesz fel. Kezével takarja el a billentyűzetet, amikor beüti a kódot!

Keltsen gyanút, ha az automata használata közben (különösen, ha a kártyáját nem adta ki a gép), egy idegen nagyon segítőkésznek bizonyul, még ha banki alkalmazottnak adja ki magát, akkor is! Még véletlenül se adja ki a kezéből a bankkártyáját és ne árulja el a PIN-kódját!

Felhívjuk figyelmét, hogy bizonyos híresztelésekkel ellentétben, amennyiben fordítva adja meg PIN-kódját bármely ATM-nél, a készülék nem küld riasztást a rendőrségnek, illetve nem adja ki a kért összeget. A PIN-kód beütésekor a rendszer ugyanis azt vizsgálja, hogy a megfelelő számkombinációt használja-e, így amennyiben azt fordított sorrendben üti be, a bankjegyautomata téves kódként értelmezi és többszöri hibás kísérletet követően nem adja ki a kártyát.

Ha az automata elnyeli a kártyát

Több oka lehet annak, ha az ATM nem adja ki a kártyáját: tranzakció befejeztével nem vette el időben a kiadott kártyát, túl sok PIN elütés miatt elutasított tranzakció történt, vagy illetéktelen személy már korábban letiltott kártyával kezdeményezett tranzakciót.

Tranzakció után

A tranzakció befejeztével rögtön tegye el a kártyáját, és a pénzt lehetőség szerint később, ne az ATM-nél, hanem egy biztonságos helyen (zárt autóban, lakásban) számolja meg!

A bizonylatot is mindig vigye magával, sose hagyja az automatánál, hiszen azon fontos adatok vannak! Amennyiben úgy gondolja, hogy nem lesz rá szüksége, válassza a "Készpénzfelvétel bizonylat nélkül" funkciót!

Tájékoztatjuk, hogy az OTP Bank bankjegy-automatáinál videofelvétel készülhet.

fekete h.

V I S S Z A P I L L A N T Ó

AZ IZIDA HÍREI

A Valentin-nap története

Valentin nap a szeretet, a szerelem ünnepe, ilyenkor az angolszász eredetű hagyomány szerint illik egymást kedves üdvözléssel, aprócska ajándékkal meglepni. De ki volt Valentin? Honnan ered az ünnep?

Biztos választ nem tudunk személyét illetően. Szinte ahány könyv, annyi verzió született életéről. Mégis, a különböző sztorik megismerése nélkül is február 14-én, mi, Izidások is ünnepeltünk. Szenttamási barátaink meghívásának tettünk eleget, és mivel a szeretet és a szerelem ünnepe, fiataljaink táncsal, ismerkedéssel töltöttek el egy kellemes estét barátaik körében. Még az is meglehet, hogy komolyabb barátságok is kialakultak, hiszen tudjuk, hogy jó érzés valakihez tartozni. Mindenkinek igénye, hogy tartozhasson valakihez és mindenki tartozik is valakihez, még ha nem is tud róla.

Farsang is volt februárban, a farsang melyen állt a bál. Pillanatok alatt elkészültek a farsangi jelmezek, ami Antónia és Marika ügyességét dicséri. Nem is volt kétség,

nagy sikert garantál az ötletes vadász, kalóz, vagy a pókember és a kiskutya-jelmez. Ha a farsangi maszkokkal nem is sikerült elűzni a telet, mikor még hó borítja az ország nagy részét, elzárt sok települést, az Izidában megkezdődött egy újabb munkaév az üvegházban. Újvidékről kaptunk virágpalántákat. Mondanom sem kell,

hogy milyen érző és együtt érző szíve van adományozóknak, aki nincs egészen tele a saját gondjaival, van helye még a mi gondjainknak is. Az együttérzést és a segíteni akarást a bajba jutottakon az utóbbi időben mind ritkábban lehet észlelni, azonban ha megtörténik, a nehéz élet-helyzetben, nagyon jólesik néhány együtt érző szó vagy cselekedet. A kapott palántákat el is ültettük és gondolom most már nagyobb tapasztalattal is fogtunk hozzá, mint az elmúlt

évben. Az óriási lendülettel végzett munka eredményeként több mint ezer, szebb, mint szebb virágpalántát ültetett el kis csapatunk, már tavaszra készülve. Az idén is váruk minden kedves olvasót, látogassanak meg bennünket és tőlünk beszerzett virágaikkal szépítsék kertjeiket

P. J.

A KATICABOGÁR HÍREI

Megkezdődött egy új év, telis-teli új reményekkel, bizakodással, de hogy hol találjuk meg a szeretetet, azt majd megírom 2011-es év végén.

A „Katicabogárnak” milyen lesz az év, azt nem jósolhatom meg, mert hiszek abban, hogy a jó Isten tudja, mire van nekünk szükségünk. Biztos lesz, aki anyagi és olyan is, aki erkölcsi támogatást fog nyújtani nekünk. Mi, nagycsaládosok, pedig minden támogatást örömmel elfogadunk, összefonjuk kezeinket és segítjük egymást, ahogy bírjuk, igaz, egyelőre, csak erkölcsileg. Ahol csak tudunk és lehet, jelen szeretnénk lenni, minden megmozdulásban részt szeretnénk venni, hogy lássák növekedésünket. Az mellett hirdetni magunkat, hogy létezzünk, informálni a falu azon lakosságát, akik még nem is hallottak rólunk. Mivel is foglalkozunk? Először is egy olyan nagycsaládos mintát mutatunk, reklámozunk, ahol van egy édesanya, édesapa és a legkevesebb, három gyermek. Ilyen nagycsaládos képet szeretnénk visszatükrözni a nyilvánosságunknak. Ruhagyűjtéssel is foglalkozunk, kisebb, nagyobb eredménnyel. Szeretjük a vidámságot, így báli mulatságokat is próbálunk szervezni. A februári farsang, méltó példája az együttműködésünknek. Az ovival, az iskolával, a művelődési otthonnal együttműködve lebonyolítottunk egy sikeres farsangi utcai felvonulást, ahol 350 felnőtt és gyermek jól érezte magát. Végigjártuk a szerb és magyar ajkú lakosok által lakott utcákat, majd a fáradt társaságot, ügyes és odaadó aktivistáink vendégelték meg finom farsangi fánkkal. Ez jó példa arra, hogy, amikor minden

résztvevőben meg van a jóakarát az együttműködésre, akkor lehet csak nagyot alkotni. Köszönjük. Szeretnénk, ha ez az együttműködés a jövőben is folytatódna. A további terveink, közé tartozik még, hogy szeretnénk testvérvárosainkkal tovább mélyíteni kapcsolatainkat, az ő fogadásaikkal és látogatásaikkal. Ezt szeretnénk a falunap, vagyis a meggy napok alkalmával, amikor viszonzzuk a meghívásukat a dunaszentgyörgyi kedves ismerőseinknek. Májusban az anyák napja mellett, aktivistáink számára egy kirándulást is szeretnénk megszervezni.

E szép tervek szépséghibája, csak csupán az, hogy nem rendelkezünk annyi anyagi eszközzel, hogy egy saját otthont tudjunk magunknak kialakítani, de bíz(z)unk benne, hogy ami késik, az nem múlik. Jó az Isten és egyszer, minden jóra fordul. Lehet nagyot álmodni, és ha csak a töredéke valósul meg, az a nagycsaládosoknál már nagy öröm lesz. Mi „katicabogarak” repülni szeretünk.

A katicabogár elszáll, leszáll és az embereknek mosolyt csalogat az arcukra. Melegség önti el a szívüket, ha a katicabogarat meglátják. Életemben, még soha sem hallottam, hogy ez a bogár valami kárt tett volna. Nem szidják őket soha. Mi is kicsik vagyunk. Kedvesek szeretnénk lenni és mosolyt csalogatni az emberek arcára. Meghittséget sugározni. Senkinek kárt, nem okozni.

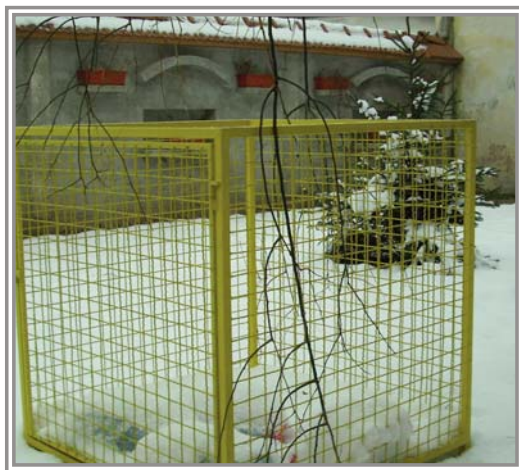
Mindenkinek, akik gondolnak ránk, akár erkölcsi, akár anyagi támogatást nyújtott nekünk, köszönjük:

A „Katicabogár”, nagycsaládosok, apraja- nagyja.

P. E.

A HELYI KÖZÖSSÉG HÍREI

Elérkezett február hónap vége is, és visszazökkentett bennünket az igazi téli időjárás kerékvágányába: havazik, hideg van. Épp ezért szeretnénk egy kis meleget varázsolni falunkba, ugyanis: az Önkormányzatunk és a Helyi Közösségünk közreműködése, valamint az OTP bank képviselőivel folytatott tárgyalások gyümölcse egy

bankautomata üzembe helyezését eredményezte központunkban, pontosabban a Montrom vegyeskereskedés helységében.

Bízunk benne, hogy ezzel sikerült leegyszerűsíteni és meggyorsítani lakosságunknak a készpénzforgalom lebonyolításának menetrendjét, időtartalmát.

Ezzel egyidejűleg az általános kommunális feladataink elvégzése mellett sor került az elhatalmasodott lombosodó fák gallyazására, amit természetesen megfelelő utasítások alapján végeztünk el a következő utcákban: Temető, Nyegos, Lenin, Jovan Zmaj, Népfőrd, Dózsa György, Szőlőrd. Munkálatainkat a Szolga-Mont vállalatval egyútt végeztük el, és kihasználnánk az alkalmat, hogy írásban is megköszönjük közreműködésüket.

Ebben a hónapban is több, (pontosabban 4) alkalommal ügyeskedtek településünkön a

Comgrad közvállalat munkásai a kóbor ebek és macskák befogásán, kisebb- nagyobb eredménnyel, mivel négylábú „kedvenceink” már alkalmazkodtak a folyamatos akciók során és bizony sokszor ügyesebbnek bizonyulnak befogatóiktól, egérutat és biztonságot nyerve a „véletlenül” nyitva hagyott kis és nagykapuk mögött.

Környezetvédő tevékenységeinket sem hanyagoljuk, ugyanis 6drb szelektív hulladékgyűjtő konténerrel lettünk gazdagabbak, melyek a műanyag (PET) flakonok gyűjtésére szolgálnak az óvoda, a Kultúrotthon és a Helyi Közösség udvaraiban.

Mindezek után községünk minden hölgyének gratulál Nők napja alkalmából a bácsfeketehegyi Helyi Közösség munkaközössége!

Juhász A.

Ismét egy picivel előrébb

A helybeli művelődési egyesület, és a Teleház jóvoltából idén már a mi könyvtárunk is tud Internet használatot biztosítani olvasói részére! Küldhetnek tőlünk faxot és van

fénymásológép is! A több éves igényt nem azok elégítették ki, akik ígérettek, de megvan, és sok falubeli ember ügyes-bajos dolgát könnyítheti meg! Új könyveink között egyre több a si-

kerkönyv, és a jövőben is arra törekszünk, hogy **az olvasókkal egyútt építsük az állományt.** Mert a falusi ember is igényes! Nem érdekli hogyan élt Lenin, és a kötelező olvasmányokat sem olvassa újra senki kedvéért, még akkor sem ha diák korában elmismásolta a dolgot.

Tematikus előadásaink keretében, az emlékezés és ismeretterjesztés nemese feladatát a jövőben is szívesen vállaljuk, míg csak lesz rá érdeklődő. Meghívó nélkül is szeretettel várunk mindenkit!

Tapasztalataink szerint, a könyvtárban rendezett szünidei foglalkozásoknak is örülnek a gyerekek és szüleik egyaránt. A tavaszi szünetben is Ludrován Natália lesz a segítségem és a felső-tagozatos olvasóim. Önkéntes alapon.

Április 26-29-ig játszunk a mesékkel és meglepetést is készítünk!

Minden tagsági könyvvvel rendelkező vidám gyereket szívesen látunk a Kozma Lajos Könyvtárban!

Nagy Erzsébet

Olvasni jó!

Tapasztalat. 16 éves koromban vettem kezembe a Móricz Zsigmond- Pillangó című könyvét, mert muszáj volt. (Móricz Zsigmond a Pillangót, legkedvesebb regényét napok alatt vetette papírra a debreceni Sesta-kertben 1924-ben, s 1925-ben jelentette meg, azt írva műfaji megjelölésként a címe alá, hogy "idill". Ez a csodálatos ragyogású kis remek éppen azokban az időkben érlelődött meg benne, amikor magánéletének legnagyobb válságát élte meg, amely felesége, Janka öngyilkosságához vezetett. A bajokon győzelmeskedő és mindenható szerelem történetét az egyszerű emberek darabos nyelvén beszéli el Móricz; a szegények shakespeare-i szenvedélyű szerelmét, a villámló és fátyolosan lány érzelmeket a jellegzetes debreceni tájszólás olykor goromba fordulataival. De a bajokon győzelmeskedni tudó szerelem idilljében az is tükröződik, hogy milyennek látta Móricz Zsigmond a debreceni embert: a kofákat, mezítlábas napszámosokat, kültelekieket, kistisztviselőket, a maradandóság városának cíveit; "a lenti" Debrecen emberi világát.)

Azt hiszem, ez a könyv változtatta meg nézeteimet, a könyvek iránt.

Kötelező olvasmányként elolvastam, mert előtte soha egyet sem, és már rengeteg egyes sorakozott a naplóban, magyar nyelv tantárgyból. Az osztályból, a 20-ból, 3-an olvastuk el.

Mivel kikerdezett bennünket a tanár, én büszkén minden kérdésre tudtam a választ. Csodálkozott is a tanárom, hogy mi történhetett velem. Megtetszett a könyv, és neki fogtam önszorgalomból még több Móricz Zsigmond könyvet olvasni. A következő olvasmány, Jókai Mór -A kőszívű ember fiai. Ezt sem bántam meg, hogy elolvastam. És Tamási Áron-Ábel a rengetegben c. könyvét is olvastam, amiből szintén 5-ösre feleltem. Másodikos középiskolás voltam, elég sokat jártam szórakozni, sokat jelentett a barátokkal eljárni, az utcákon hajnalig nevetgélni. Azt hittem, majd ciki lesz, ha rájönnek a barátok, hogy mennyit olvasok. Nem is érdekelte őket, foglalkoztam eleget velük is. Nem bántam meg, hogy szabadidőmben könyvtárakat bújtam, és keresgéltem a megfelelőt. Most már nem is keresgélek, általában, amelyik könyv a kezembe akad, azt el is olvasom, vagyis elkezdem. Nem erőltetem, ha nem tetszik, de szerencsémre nem sok ilyen volt a kezemben. Megfogok egy könyvet. Számít a borítója, számítanak a színek a borítón. Megakad a szemem egy különleges kisugárzású könyvön. Simogatom a fedelét, megszagolom. Nagyon szeretem a könyvek illatát. Akkor még nem gondoltam, hogy ekkora könyvmoly lesz belőlem. Egyik könyvet elolvastam, már veszem is elő a másikat. Már egy pár éve befejeztem az iskolát, de még mindig a könyvek szerelme vagyok. Barátok, ismerősök ajánlanak egy jó könyvet. Elindulok felkeresni. Már azt is tudom, hogy hová induljak, mert már tudom, kinek számít még rajtam kívül egy jó könyv. Be is iratkoztam a könyvtárba, mert ott is nagyon sok jó könyv van. Először, csak egy ismerőstől kértem kölcsön a tagsági lapját, amivel a kölcsönöztem, de mivel egyre sűrűbben kellett elkérnem tőle, már szégyelltem, így hát én is beiratkoztam.

A TÉLÚZÉS

Februárra a felnőttek már nagyon megunták a telet, főleg ha még sok havat is kell takarítani, így mindenfélét kitaláltak már ősidők óta, hogy közelebb hozzák a tavaszt.

A medvével jósoltattak, gyertyaszentelő napját figyelték és még kitudja hányféle helyi hagyomány kapcsolódik ehhez a témához.

Én egy télűző hagyományról beszelnék, amelyiket nálunk busójárásnak, a világ nagyobbik felében karneválnak neveznek.

Bácsfeketehegyen már régóta vonulnak fel maszkos fiatalok jókedvvel, kurjongatva, dobolva, nagy zajt csapva a faluba, megkísérelve így elűzni a telet.

Ebben az évben sem volt máshogy, de a jó együttműködés jegyében az idei esztendő februárja sokkal zajosabb és tarkább volt, mint talán régebben.

Összefogott az Iskola, a „Katicabogár”, az Óvoda, a Kultúregyesület és a kedves szülők, minek köszönve a falu központi részében tett sétán több mint 350 felvonuló és vagy 150 polgár vett részt.

Úgy érzem a felvonulásnak és a felvonulóknak nagy sikerük volt.

Azt reméljük, hogy a télűzésnek is lesz hatása, ha pedig nem, akkor jövőre még hatásosabbak fogunk lenni.

A szép hagyományokat őrizni és ápolni kell, mert így vagyunk mi bácsfeketehegyeiek.

Bojtos Béla

TISZTÚJÍTÁS A NYUGDÍJASOK EGYESÜLETÉBEN

A 2010.12.20.-án tartott értekezletén a nyugdíjasok egyesülete, megtartotta tisztújító gyűlését, melyen a volt elnök egészségügyi okokból nem vállalta az újrávalasztást, megválasztották a következő elnökséget:

Szolga Etelka, elnök

Tóth Julianna, titkár, pénztáros

Konjević Vidosava, tag

Szakács János, tag és

Szabó Imre, tag személyében.

Az első tevékenységük az volt, hogy 25 egészségileg megromlott tagjuknak, újév előtt szerény élelmiszer csomagot adtak.

Utána mikor megállapították, hogy a 796 nyugdíjasból, *csak 214 tagja van* az egyesületnek, összehívtak egy gyűlést, 2011.02.08.-ra, névre szóló meghívókkal, amit az elnökség kézbesített, hogy újra indítsák a szervezet tevékenységét.

A gyűlésen bemutatták az új elnökséget, majd a falu égető problémáját tették napirendre, hogy, mivel Bácsfeketehegyen nincs a

postán kívül semmilyen pénzintézmény, és ne kelljen, Kishegyesre, Topolyára, Verbászra utazni a nyugdíj kézbevétele miatt, az **Agrobank topolyai kirendeltsége nyitna itt egy fiók intézményt**, ahol a nyugdíjfolyósítást, el lehetne majd intézni.

Céljuk még a télire való és a tüzelő biztosítása a tagok számára 9 havi kamatmentes lefizetéssel, majd a nemzetközi nőnap megünneplése, esetleges környékbeli kirándulások megszervezése.

Végzik a már ismert biztosításokat is.

A fő cél a tagság létszámának növelése.

A tagsági díj:

15.000 din nyugdíj alatt 130 din/év

15.000 din nyugdíj felett 200 din/év

Az érdeklődő tagokat, az irodájukban fogadják kedden és pénteken 9-11 óra között.

szerk.

Elmondták már önnek, hogy el fogja veszíteni munkaerejét?

A munkaerő egy olyan dolog, amit sajnós mindenki el fog veszíteni az idő múlásával. Van, akinél ez gyorsan bekövetkezik, betegség, baleset következtében, de van, aki csak egyszerűen megöregszik.

Evvel a kérdéssel az ember fiatalon és egészségesen nem törődik. A legtöbben, csak akkor kezdenek el ezzel

foglalkozni, amikor már késő és nincs elég idő arra, hogy a problémákra felkészüljenek.

A megoldás pedig, mindenki számára elérhető. Többek között a fenti célokra találták ki az úgynevezett életbiztosításokat és a nyugdíj-előtakarékossági programokat.

Az életbiztosítás kiváló lehetőséget kínál, akár saját céljai elérésében, akár ahhoz, hogy támogassa gyermeke gondtalan életkezdesét. Miközben családja jövőjéről gondoskodik, széles körű biztosítási védelmet is teremthet, így anyagi biztonságban tudhatja szeretteit.

Az életkor előrehaladásával, mind fontosabbá válik, hogy hátrahagyottjainkról gondoskodjunk. Szeretnénk, ha megtakarított pénzünk az életünk végén annak juttathatnánk, akiről gondoskodni kívánunk, illetve, hogy a végső költségeink ne jelentsenek külön terhet családtagjaink számára. A biztosítás, egyszerű biztonságot nyújt a fenti célok elérésére. A biztosító társaságoknak egész sor programjuk van, hogy mindenki számára biztosítsanak biztonságot. Így vannak különböző biztosítások, mint a vagyoni, autó, casco utazási, stb.

Ha szeretné megtudni, hogyan készülhet fel az a kis összegű, de rendszeres megtakarításokkal az élete hátralevő részére, akkor bizalommal forduljon hozzám.

Szolga Julianna

A hó a végén mindent eltakar...

„Ha Zsuzsanna nem olvasztja el a jeget, jön Mátyás és feltöri azt, de ha nem talál, akkor teremtet...”

Mátyás Betlehemben született és a későbbiek során került a tizenkettedik tanítványként, Júdás megüresedett helyére. A rómaiak, két hamis tanú vallomása alapján megvádolták és elveszejtették.

A magyar hagyományok világában, Mátyás, „az Igazságos” királyunk idejében lelte meg a helyét.

A legenda bevált. Mátyás jött, nem talált jeget, hát teremtet!

Egy mélységesen dicséretes akció söpört volna végig a Községünkön, ha minden csapágymán volna képes pörögni.

Az édesanyáink, nagymamáink esetleg nővéreink számára szervezett és a korunk sötét pillanatait szétrebbenteni hivatott egészségügyi szűrővizsgálat megtartását tette kérdésessé néhány tényező, mivel a Községi és a helyi előjáróság részéről furcsamód elhanyagolt Egészségházunk romos termeiben képtelenség lett volna megvalósítani ezt a -nőkre nézve- felbecsülhetetlen értékű vizsgálatkört. A szeghegyi majd a kishegyesi csinos és szépen karbantartott egészségügyi intézményekben minta fogadtatásban részesültek a Vajdaság minden tájáról ideutazó orvos csoportok, hogy önkéntes alapon elvégezzék ezt a kimondhatatlanul szükséges programot. A nők populációjának nagy lemaradása van ezen a téren, s most hála az emberi jószágnak alkalom nyílt e késleltetés lenulázására.

Gyermekfejjel Metzen bácsi előtti árokban szedegtettem a kamillát. Később Apánk alulemezből készített kamillaszedő fésűt, amellyel már haladósabb lett a meló, viszont manapság nagypofájú aratógépek kaszálják a piciny virágfejeket. Szóval, úgy lehet haladni, ha nagyban gondolkodunk és ha jó nagyokat lépünk. Ezért született meg az elgondolás, hogy a napi néhány átvizsgálható páciens helyett, egy időben több orvos fogadjon és az előzetes szűrés után csak a ténylegesen rászorulókat utalják mamográf vizsgálatra. Ekképpen közmegelegedésre, fájdalommentesen behoznánk az eddigi lemaradást. Téli vizidejét írjuk, ehhez egy tágas és jól fűtött terem szükségeltetik, hogy több mini rendelő formálódhasson, másrészt, mert a vizsgálathoz a páciensnek derékig „bőrben” kell lennie.

Bár aznap nem volt fűtés az Egészségházunkban, a szervezők találékonyságának köszönve az ideérkezett orvosok elvégezték a vizsgálatokat, így gátolván e sötét kór terjedését.

A mélyen emberséges célokat érintő akció önkénteseihez a „Jégtörő Mátyás napi” újborkóstolón címeztünk köszönő szavakat: A vendéglátó lakosokat illetően ez a legkevesebb.

A vendégek részéről **Dr. Lódi Gábor** Köztársasági képviselő méltatta az akció fontosságát és egészségügyi hasznosságát.

Az tavaszi fények érkezését köszöntő ünnepség tartalmazta a Mátyás legendát **Dr. Simon András** ismertette az egybegyűttekkel, majd a „Bor terem a szőlőben...” című, a történelmi tények és hagyományok ápolását szívmelengetően ötvöző rövidfilm bemutatását

Dr. Mód László kommentálta. Az eredeti film folytatásában megjelentek azon pillanatok is, amelyek mentén annak idején kipattant a gondolat, hogy alapítsuk meg a Bácskai Borlovagrendet.

Az idő elrohant..., ma már kilenc borrend működik Szerbiában.

A borrendi süvegeket nem illik a levegőbe hajítani, de méltán emelgethetjük egymás előtt kalapjainkat, hiszen egy és ugyanazon a napon került megrendezésre a bajsai Préló és a feketicsi Jégtörő Mátyás. Ennek ellenére mindkét színhelyen kölcsönös, baráti tiszteletét tette mindkét borrend. Ezen felül a vajdaságiak mellett megjelentek a magyarországi, de a szíváci és az indjijai borlovag szőlész-borászok is.

Vidámság jellemezte az eseményt, de emitt – amott megmaradt a munkajellege is. **Dr. Fülöp Mihály** és **Dr. Vörösbaranyi István** nagy hévvel „gyúrték” **Dr. Perlaki Lajost** -a meggyárnást- miként szorítsa kordába a több ezer fát számláló meggyesét.

A borokat a Hestia nők egyesülete mérte a ráhangolódottakra. A birkapörköltet „fabrikáló” masinériát pedig egyszerűen vétek lenne szétzavarni.

Az ilyen összejöveteleknek valami csodálatosan megnyugtató, összekovácsoló jellegzetessége van. Akik eljönnek hozzánk a faluba, jól érzik magukat, mert a saját szavaik szerint itt lebeg a levegőben a jókedv, a nyitottság, a szeretet.

Mosolygató egyben elgondolkodtató szavakkal állt elem egy magyarul már nem túl ügyesen fogalmazó nemzettársunk, miszerint: „Magyarázd meg nekem mi a különbség aközött, hogy emberségből elég, vagy emberségből elégtelen?!”

Tóth János

Versmondó hírek

Február 19., Bácsfeketehegy

A III. "Falusi krónika" Országos és Határon túli Vers- és Prózamondó Találkozó vajdasági elődöntőjére 39 versmondó jelentkezett. A kultúrotthonban megtartott találkozón a résztvevők vidéki és falusi témában mondtak szövegeket a magyar egyetemes irodalomból szemeztetve. Bácsfeketehegyről négy ifjú versmondó vett részt a rendezvényen Bartha Júlia felkészítésében. A Stampah Mihály (Magyar Nemzeti Művelődési Intézet, Lendva), Vukoszavljev Iván (Zentai Magyar Kamaraszínház) és Török Károlyné Miszori Mariann (Zala Megyei Közművelődési Intézmény, Zalaegerszeg) összetételű zsűri tizennyolc ifjú vers- és prózamondónak adott lehetőséget, hogy bemutatkozhasson a keszthelyi döntőn május 10-11-én.

Továbbjutók:

1. Pusztai Noémi (Bácsfeketehegy) 2. osztály
2. Molnár Anna (Bácsfeketehegy) 2. osztály
3. Bede Anett (Bácsfeketehegy) 2. osztály
4. Bede Noémi (Bácsfeketehegy) 3. osztály
5. Kovács Dorina (Törökkanizsa) 3. osztály
6. Kecsenovics Kitti (Csantavér) 3. osztály
7. Faragó Zsófia (Törökkanizsa) 5. osztály
8. Kovács Bertina (Törökkanizsa) 5. osztály
9. Dudás Nikolett (Kishegyes) 5. osztály
10. Tóth Zsolt (Kishegyes) 5. osztály
11. Bojko Andrej (Kishegyes) 5. osztály
12. Papp Viktor (Kishegyes) 5. osztály
13. Papp Ágnes (Kishegyes) 6. osztály
14. Szatmári Csilla (Topolya) 8. osztály
15. Petrás Árpád (Topolya) 8. osztály
16. Szarka Ákos (Bácsfeketehegy) III. közép
17. Farkas Beatrix (Bácsfeketehegy) III. közép
18. Molnár-Gábor Ildikó (Topolya) felnőtt kategória

február 26., Óbecse

A VMVE tagjai akkreditált versfelkészítő tréninget tartottak pedagógusok részére az óbecsei Petőfi Sándor Magyar Kultúrkör szervezésében szombaton. A tizenöt pedagógus nagyobb része osztálytanítóként, míg a többiek magyartanárként dolgoznak a helyi iskolákban és Péterrévén. A háromrészes képzés első napján **Fekete Ágnes** drámajátékvezető drámajátékokat mutatott be, amelyek segítségével a gyerekek felszabadultabbak, jobban figyelnek, és könnyebben helyzetbe hozhatók. **Krekity Olga** és **Hajvert Ákos** vezetésével pedig az résztvevőket érintő legégetőbb problémákról beszélgettek a versmondás technikai alapjait érintve, amely során szóba került a színpadi kiállítás, versválasztás és öltözködés is.

február 26.-27., Bácsfeketehegy

Hogyan találjunk ismét önmagunkra? Mi a dolga az egy szervezeten belül tevékenykedő embereknek? Mik motiválhatják a civil egyesületek vezetőit? Miből épül fel egy szervezet? Tömkelegével sorolhatnánk a kérdéseket, amelyek megválaszolására ült össze három civil szervezet nyolc képviselője szombaton délután a bácsfeketehegyi kultúrotthonban. A két helyi székhelyű szervezet, a Vajdasági Magyar Drámapedagógiai Társaság és a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesülete, valamint az az újvidéki Amon stúdió képviselőit Takács Gábor, a budapesti székhelyű Káva Kulturális Műhely vezetője igyekezett a kérdések megválaszolására bírni játékos feladatok megoldásán keresztül. Erősségeket, gyengeségeket, lehetőségeket és veszélyeket vetettek papírra, majd egy diagramm segítségével meghatározták a szervezet alaptervékenységét, emberi erőforrás- és infrastruktúra fejlesztését, az adminisztráció és az iroda feladatait, a PR menedzsmentjét, adományszervezést, pénzügyi stratégiáját, stb. A tréning folytatása és záróaktusa március 25-én lesz.

Örömmel tájékoztatjuk a kedves olvasókat, hogy a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesületének hírei ezen túl az interneten is olvashatók a **www.vmve.rs** web címen.

Hajvert Ákos

Anyám Fekete Rózsa Magyar Nyelvű Nemzetközi Vers- és Prózamondó Találkozó – vajdasági elődöntő, 2011. március 26.

A Vajdasági Magyar Versmondók Egyesülete és a bácsfeketehegyi Feketics Művelődési Egyesület 2011-ben is megrendezi a XXI. „Anyám Fekete Rózsa” Magyar Nyelvű Nemzetközi Vers- és Prózamondó Találkozó vajdasági elődöntőjét, március 26-án. Az édesanyák tiszteletére meghirdetett versenyen gyermek (12-15 év), ifjúsági (16-21 év) és felnőtt kategóriában lehet indulni. 2011-ben is lehet 16 éves kortól, énekelt vers kategóriába jelentkezni.

A jelentkezőknek három verset vagy prózát kell megjelölnie, melynek kortárs magyar, vagy világirodalmi alkotásnak kell lennie (XX-XXI. század). Ezenkívül a versenyzők a magyar népköltészet remekeivel is jelentkezhetnek. A zsűri bármelyik művet kérheti az indulótól. Az előadott mű időtartama nem haladhatja meg az öt percet.

Az elődöntő helyszíne és időpontja: 2011. március 26. Bácsfeketehegy, Művelődési Otthon (JNA 24.), délelőtt 10.00 óra.

A nevezési díj 300 dinár.

Érdeklődni Barta Júliánál a 024/738-003-as telefonszámon lehet hétköznapokon 19-21 óráig.

Jelentkezési cím: Barta Júlia, Lenin u. 29. 24323 Bácsfeketehegy, vagy a bartatenyi@gmail.com és vmve.versmondo@gmail.com e-mail címek. Kérjük a következő információkat feltüntetni: név, életkor, pontos lacím, telefonszám, valamint a versek, prózák szerzői és címei.

Jelentkezési határidő: 2011. március 19.

Arcok üveg mögött – VERSfordítások VERSmondó VERSenye, 2011. április 9.

A Vajdasági Magyar Versmondók Egyesülete 2011. április 9-én megszervezi a műfordítások II. vers- és prózamondó versenyét. A találkozón egy szöveget kell elmondani a német irodalomból, lehet prózai és lírai mű magyar nyelvű fordítása egyaránt. Alsó korhatár 8 év, felső korhatár 99 év.

A találkozó helyszíne és időpontja: Bácsfeketehegy, Művelődési Otthon (JNA 24.), 2011. április 9., délelőtt 10.00 óra.

A nevezési díj 300 dinár.

Érdeklődni Barta Júliánál a 024/738-003-as telefonszámon lehet hétköznapokon 19-21 óráig.

Jelentkezési cím: Barta Júlia, Lenin u. 29. 24323 Bácsfeketehegy, vagy a bartatenyi@gmail.com és vmve.versmondo@gmail.com e-mail címek. Kérjük a következő információkat feltüntetni: név, életkor, pontos lacím, telefonszám, valamint a versek, prózák szerzői és címei.

Jelentkezési határidő: április 1.

Menedzsment tréninget szerveztek a civilek avagy összefogásban a jövő

Hogyan találjunk ismét önmagunkra? Mi a dolga az egy szervezetten belül tevékenykedő embereknek? Mik motiválhatják a civil egyesületek vezetőit? Miből épül fel egy szervezet? Tömkelegével sorolhatnánk a kérdéseket, amelyek megválaszolására ült össze három civil szervezet nyolc képviselője **2011. február 26-27-én** a bácsfeketehegyi kultúrotthonban. A két helyi székhelyű szervezet, a Vajdasági Magyar Drámapedagógiai Társaság és a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesülete, valamint az újvidéki Ámon Stúdió képviselőit **Takács Gábor**, a budapesti székhelyű Káva Kulturális Műhely szakmai vezetője igyekezett a kérdések megválaszolására bírni játékos feladatok megoldásán keresztül.

Erősségeket, gyengeségeket, lehetőségeket és veszélyeket vetettek papírra, majd egy diagramm segítségével meghatározták a szervezet alaptevékenységét, emberi erőforrás- és infrastruktúra fejlesztését, az adminisztráció és az iroda feladatait, a PR menedzsmentjét, adományszervezést, pénzügyi stratégiáját, stb.

A képzést a **Szülőföld Alap** támogatja. A tréning folytatása és záróaktusa március 25-én lesz.

L.A.

A Vajdasági Magyar Drámapedagógiai Társaság programajánlója a 2011-es év első felében

HELYZETBE HOZOTT PROBLÉMÁK

továbbképzés gyermek- és diákszínházi rendezők számára

Óraszám: 8 óra

Képzési időpont: 2011. március 12.

Tanár: Bethlenfalvy Ádám, a budapesti Kerekasztal Színházi Nevelési Központ színész-drámatanára (www.kerekasztalszinhaz.hu)

Talán nem túlzás azt állítani, hogy egy színjátszó előadás sikere azon múlik, hogy a szereplők mennyire érzik magukénak az előadásban megjelenő szerepeket, problémákat, formákat. A színjátszó rendező egyik legfontosabb feladata, hogy lehetővé tegye a gyerekek számára a bemutatott darab megértését, lehetőleg szituációkon, játékokon keresztül. Természetesen, ezután előadássá kell alakítani a játékokat, a nézők számára is izgalmas, összefüggő jelenetekké. Az egész napos műhelymunka során ebben a munkában használható gyakorlatok, módszerek kerülnek majd kipróbálásra, hogy saját tapasztalataikat hasznosíthassák majd a színjátszó rendezők a színjátszó csoportok próbáin.

A képzés céljai:

- szakmai segítséget nyújtani az idei, készülő előadások rendezésében
 - a színházi ismeretek bővítése
 - a résztvevők kreativitásának ösztönzése
- Jelentkezés:** Fekete Gabriellánál, tel: 060 3544 355, e-mail: dramaped@gmail.com.

BEVEZETÉS A TANÍTÁSI DRÁMA ALKALMAZÁSÁBA

pedagógus-továbbképzés

Óraszám: 30 óra (30x45')

Képzési időpontok: 2011. március 26-27.; 2011. április 2-3.

Tanárok: Romankovics Edit és Takács Gábor, a budapesti Káva Kulturális Műhely színész-drámatanárai (www.kavaszhaz.hu)

A képzés céljai:

- megismertetni a résztvevőket az oktatási-nevelési folyamatban kiválóan alkalmazható tanítási dráma (DIE = Drama in Education) főbb céljaival, jellegzetességeivel, eszközeivel;
- a résztvevők kíváncsiságának és játékkedvének felkeltése (pl. saját élményű játékokon keresztül);
- a tanítási drámában alkalmazott eszközök használatának bátorítása.

Főbb tematikai elemek:

- a dramatikus tevékenységek rendszerezése
- miről, mikor, miért játsszunk drámát?
- munkaformák (konvenciók) és használatuk jellegzetességei
- a tanítási dráma szerkezeti felépítése
- a drámatanár munkája
- a dráma "szeme"

Jelentkezés: Fekete Gabriellánál, tel: 060 3544 355, e-mail: dramaped@gmail.com.

GYERMEKSZÍNJÁTSZÓK IV. MŰHELYTALÁLKOZÓJA BÁCSFEKETEHEGYEN

A Vajdasági Magyar Drámapedagógiai Társaság színjátszó találkozót szervez **2011. május 7-8-án** Bácsfeketehegyén, amelyre gyermek- és diákszínjátszó csoportok nevezését várjuk Vajdaság minden részéről. A rendezvény célja a megmutatkozási lehetőség mellett a szakmai visszajelzés biztosítása. Műfaji megkötés nincs. A találkozó nem verseny jellegű, azonban az előadásokat részletes elemzés követi. A rendezőkkel folytatott szakmai beszélgetés alatt a fellépő gyerekekre közös játék vár.

A rendezvény lehetőséget nyújt a Weöres Sándor Országos Gyermekszínjátszó Találkozó gálájára szóló meghívásra. Ennek követelménye: az előadás alsó tagozatosoknál nem haladhatja meg a 15 percet, felső tagozatosoknál a 25 percet.

A **jelentkezési határidő:** április 8. A nevezési lap letölthető a www.feketics.com/dramaped és a www.vmmi.org oldalról.

Bővebb információ: Fekete Gabriella, tel: 060 3544 355, e-mail: dramaped@gmail.com.

DRÁMAFUTÁR 2011.

Márciusban új tartalmakkal bővülve újra útjára indul a 2010-es évben nagy érdeklődést kiváltó Drámafutár elnevezésű programunk, melynek kedvezményezettjei ismét a Vajdaságban magyar tannyelven oktató általános és középiskolák lesznek. A Drámafutár elnevezésű program ingyenesen kínál tanítási dráma- és kompetenciafejlesztő foglalkozásokat az iskoláknak Fekete Ágnes vezetésével, a budapesti Káva Kulturális Műhely szakmai együttműködésével.

A tavalyi programunk több ponton módosult: az előző évi 50 órához képest idén 25 órára tarthatnak igényt pedagógusaink, és öt különböző témájú foglalkozás közül választhatnak. A tanítási drámaórák mellett két új kompetenciafejlesztő játék került be a programcsomagunkba, az egyik foglalkozás ön-és csapatismereten alapuló szerepjáték, a másik pedig csapatépítő játékokból épül fel.

A drámaórák 3 illetve 4 tanítási óra idejének felelnek meg, és mindig egy adott osztály diákjaival valósulnak meg.

A 2011-es évi Drámafutár program drámaórái:

Áldozat (10-14 éveseknek). Téma: áldozati lét, társadalmi erőszak, félelem.

Fű alatt (14-16 éveseknek). Téma: droghasználat kortárs közösségben, felelősség.

AB (15-16 éveseknek). Téma: fiatalkori nem kívánt terhesség és következményei, párkapcsolatainkban az egymás iránti felelősség érzete.

Barlang (11-16 éveseknek). Kommunikációs és értékválasztós játék.

Együtt könnyebb (9-14 éveseknek). Csapatépítő játéksor.

A Drámafutár program lehetőséget teremt a közös gondolkodásra. Segít egymás elfogadásában, az egymás iránti bizalom létrehozásában, a közösségbe való beilleszkedésben, a felelősségteljes és aktív közösségi hozzáállás kialakításában, valamint abban, hogy az eltérő kultúrájú, etnikumú gyerekek már az iskolában elsajátítsák az együttműködés készségeit.

Bővebb információ kérhető Fekete Ágnestől a dramaped@gmail.com címen vagy a 060/087-19-84-es telefonszámon.

Támogató: a Szülőföld Alap.

ÉP TESTBEN ÉP LÉLEK

A **birkózóknál** nem volt szünet, igaz, a megérdemelt iskolai szünet nekik is kijárt de már azóta, hogy nem jelentettünk róluk három versenyen is eredményesen részt vettek:

Magyar kanizsán a szerbiai Felnőtt kupán
Fehér Allen, 55kg III.

Szabadkán a szerbiai Ifjúsági kupán

Fehér Allen 55kg III
Zabos Balázs 55kg III

Szabadkán a szerbiai idősebb pionírok kupán

Papp Marcell 40kg III
Tamás Ferenc 79kg III

Kanizsán a szerbiai ifjabb Pionírok kupán

Fehér Áron 39 kg I
Tamás Ferenc 70kg I
Berec Ninó 48 kg II

Következő megmérettetésük 19-20.-án lesz ifjúsági és idősebb pionírok korosztályában.

Biztos, hogy észrevették, hogy egy súlycsoportban, két versenyzőnk ért el III helyet. Igen ez ebben a sportágban létezik, mivel itt a versenyzők győzelmükkel az egyenes ágon jutnak el akár az I, illetve a II helyig, de a két III hely közül az egyik, aki, ha veszítet, és a legyőzöttje nem kapott ki, szerencsével idáig juthat az úgynevezett vigaszágon.

Csak így tovább!

A **labdarúgó** idény első tavaszi fordulója március 12.-én lesz, kivéve, ha nem szól bele az időjárás, vagy a pályák nem lesznek használhatók a sok csapadéktól. Hajrá, elég volt az infarktusokat hozó versengésből.

A **tekepályát** a rövid téli jó időben elkezdtek építeni, a falak egy része áll. Várjuk a további fejleményeket.

szerk.

LÓVÁSÁR

(folytatás)

Egy kis kitérőt is említ-nem kell, ami a „kosztolásomat” illeti. H. András az ügető versenylovak gondozója is itt lakott a hetesen, és mint mondtam jómagam is, ha csak tehettem itt „lógtam”, András inasaként.

Addig ügyeskedtem, míg a központi igazgatóságról áthelyeztem az állatorvosi eszközök raktárát és a lakásomat is a „hetesre”. Andrásnak nagy családja volt, 4-5 gyermek. Kisebbek, nagyobbak, akikkel nagy barátságot kötöttem. Értettem a gyermekek nyelvén. András is és a felesége is jó szemekkel néztek a mi gyermeki játszadozásainkra. Hálából meghívtak egy vasárnapi ebédre. Bevallom, mind a tíz újamat megnyaltam ebéd után, olyan finom ebédet kaptam, mint már régen, amikor Anyukám remek főztjét élveztem. Nem sokat teketóriáztam, ott melegében megkértem Andrást és a feleségét, fogadjanak fel kosztosnak! Mondtam, ahol ennyin ülnek az asztalhoz, egyel több, már nem

számít, meg aztán nem kérem ingyen a kosztot, megfizetek érte, hisz a menzán se’ ingyen kapom a kaját. Kértem őket, gondolják meg a kérésemet, és ha beleegyeznek, már holnap reggel jövök reggelire. Úgy is lett.

Kora reggel András, amikor indult az istállóba, bekopogott hozzám, hogy Doki mehet reggelizni! Itt is maradtam volna örökre, olyan jó sorom volt, hogy még esténként meleg vizet is kaptam egy vödörrel, hogy megtisztálkodjak. Nagy szó volt akkor ott, mert az én lakásomban (ami egyben állatorvosi eszközök raktára is volt) nem volt lehetőség vizet melegíteni. Fürdőszoba? Folyóvíz? Ismeretlen fogalmak voltak akkor, abban az időben, korban. Sajnos, ősszel az igazgatóm kérésére másik tanyára költöztem, de az már másik történet.

A körülmények és a sorsom alakulása Bácsgyulafalvára-Telecskára vetett, ahol az akkori

híres dohány és ipari paprikatermelőkön kívül híresek voltak a lótenyésztésről is. Amikor ősz közeledtével értesítettek a katonai ügyosztályról, hogy kineveztek bizottsági tagnak a „lóvásárra”, nem lepődtem meg, tudtam, hogy a katonai bizottság (melyek én is tagja lettem – mint tartalékos állatorvosi tiszt), nem fog üres kézzel távozni, jó lovakhoz fog jutnia JNH (Jugoszláv Néphadsereg). A megbeszélte időben, a bizottság elé vezették fel az eladó lovakat, amiket alapos vizsgálat, pontos leírás után listába (lajstromba) vetünk. A bizottság tagja volt még egy állatorvos-tiszt és a gazdasági tiszt.

Ha a követelményeknek megfelelt a felkínált ló és az eladási árban is megegyeztünk az eladóval, megtörtént a LÓVÁSÁR.

folyt.köv.

Molnár Károly

SUSZTER MEG A KAPTAFÁJA!

Hiszem, és vallom, hogy nem vezet jóra az, ha mi magyarok egymás torkának esve próbáljuk bizonyítani azt, hogy jobban tudjuk tenni dolgunkat a szomszéd utcában lakó másik magyar embernél. Nem jó ez a hozzáállás, hiszen szétforgácsolja az erőt, feszültséget kelt, és lényegében mindazok malmára hajtja a vizet, akik azt szeretnék, ha magyar közösségünk mihamarabb lemondana az önálló gondolkodás jogáról.

Sokféle vagyunk, sokféleképp gondolkodunk mi magyarok, talán ez is segítette azt, hogy megkapaszkodhattunk az őseink által választott szőlő-, meggy- és búzatermő földben, itt a Telecska déli lejtőin. Egyedüli nép vagyunk ezen a tájon kiknek az ősei saját akaratukból választották Bácsfeketehegy határát az ígért földjének. Ebben az évben, 2011-ben, van 227 éve annak, hogy kun származású magyar őseink, hátrahagyva a kunhegyesi földnélküli életet, felépítették otthonukat Feketehegy pusztán. Önként, saját akaratból, császári jóváhagyással jöttek hitvalló református eleink falunk mai határába új életet kezdeni. Választhattak volna talán jobb fekvésű, bőtermőbb vidéket is, de nem, ők csak azért is ide akartak jönni, mivel itt akkor még más nép nem élt, ők pedig még indulás előtt eldöntötték, hogy más népekkel nem akarnak keveredni.

A sors fintora az, hogy az elmúlt évszázadok során a császárok, királyok, marsallok, majd pedig a legfrissebb történelmi időkben a diktátorok döntése nyomán más népek sorát költöztették Bácsfeketehegyre. Jöttek előbb a svábok, majd 1920-ban a szerbek, ezt követően, a magyar időkben, székelyföldi magyarok, majd pedig a svábok, és a székelyek elűzése után főleg Montenegróból érkeztek az új szomszédok. A régi Jugoszlávia szétesését előidéző diktátorok által vezetett testvérháború következményeként bekövetkezett, kikényszerített népvándorlások hozadéka, pedig már mindannyiunk számára közismert. Népek jöttek, mentek mi pedig maradtunk, és valahogy mindég megtaláltuk a módját a befogadásnak, és a közös életnek.

No de nem a történelemről, annak szebb, és csúnyább oldalairól, szeretném megfogalmazni gondolataimat a bácsfeketehegy-i Fecske idei második számában, hanem egészen másról. Arról fogok ezúttal írni, hogy gyakran visszahallom, hogy amikor egyes körülöttünk történő dolgokról fejtem ki a véleményem igencsak óvatosan, sokszor szinte érthetetlenül szoktam fogalmazni. Óvatoskodsz, mondják a jóakaróim, miközben mások telekürtölik a falut arról, hogy már megint te vagy a kerékkötője az ő boldogulásuknak.

Tiszta vizet kell önteni a pohárba, biztatnak, miközben én is érzem, hogy igazuk van. Nem mintha feljogosultnak érezném magamat bármilyen, öröknek tűnő igazság nyilvánkoztatására, ettől még a gondolat is távol áll tőlem, de az egyik legutóbbi esemény olyannyira kizökkentett közismert békétűréséből, hogy megpróbálom, remélem senkit sem bántó módon, de világosan, megfogalmazni

róla a véleményemet.

Arról a hasznos akcióról van szó, amelynek az a célja, hogy időben kiszűrje a női léthez kapcsolódó rákos betegségek lehetőségét, és csökkentse a kór elhatalmasodásának veszélyét. Nem az zavart, hogy az akciót helyi szervezői, és patrónusai, a bácsfeketehegy-i magyarok körében nem nagy népszerűségnek örvendő Demokrata párt promóciójára használták ki az eseményt, hanem az, hogy a nagy igyekezetükben majdnem kellemetlen helyzetbe hozták a mellrákszűrési akcióba résztvevő nőket.

Miről is van szó? Az akciót szervező Községi Önkéntes Vértadó Egyesülete, Kishegyesen, és Szikicsen ott szervezte meg a rákszűrést, ahol annak a helye is van, a helybeli egészségházban. Egyedül a bácsfeketehegy-i egészségház tűnt alkalmatlannak a helybeli szervezőknek, és az Egyesület elnöke minden követ megmozgatott azért, hogy a Kultúrotthonban történjen meg a vidéki orvoscsoporthoz munkája. Tette mindezt annak ellenére, hogy tudta, azon a szombaton esedékes a szőlészek, és borászok hagyományos Mátyás-napi bácsfeketehegy-i találkozója a Kultúrotthonban, az emeleten pedig, szintén sok vidéki vendéggel járó, előre betervezett, tevékenysége van a Vajdasági Magyar Drámapedagógiai Társaságnak. A véradók, sok emberrel, és intézménnyel hadilábon álló elnöke úgy látszik, olyannyira idegenkedik falunk egészségházától, hogy igen illetlen, és teljesen illetéktelen módon szeretett volna beleavatkozni a Kultúrotthon aznapi használatába.

Talán még ez sem lett volna baj, hiszen a Kultúrotthon azért épült, hogy mindannyiunk hasznára legyen, és hála Istennek, elmondhatom, hogy nem panaszkodhatunk a kihasználtságára, és elfogadottságára. A baj szerintem akkor következett volna be, ha azon a szombat délelőttön, a rákszűrésen megjelenő nők, feleségeink, anyáink, nagyanyáink, és testvéreink, akik gondolom nem kis szorongással, járultak az orvosok elé, nem az egészségházban várták volna ki a sort a vizsgálatra. A baj akkor lett volna, ha a beidéztet nők, ez helyett, a borásztalálkozóra érkező, a Kultúrotthon udvarát megtöltő, és a borásztalálkozó alkalmából pálinkát, és bort bőségesen fogyasztó, férfiak között vonultak volna fel a Kultúrotthon emeletében rájuk váró vizsgálatra.

Tudom, hogy az egészségházunk nem olyan csinos, és tágas, mint a Kultúrotthonunk, de azért ha belegondolunk, a Községnek köszönhetően, van benne központi fűtés, nyáron hűthető. Igaz eléggé kopottas, de azért mindennap kitakarítják a takarítónők. Olyan amilyen, de a miénk. És, ami a lényeg, azon a szombat délelőtt sem volt tele borospoharat szorongató férfiakkal, akik, akarva akaratlanul, végignézhették volna, hogy ki mindenki jelent meg a nők közül a mellrákszűrési akción.

Erről talán ennyit. Csak úgy halkan említettem meg, hogy a borásztalálkozó keretében egyes helybeli és vidéki egészségügyben dolgozó vendége által megvalósított

demokrata párti promóció nem zavar, hiszen hithű vmszes politikusként tudom, hogy az ízlések, és a pofonok mindég különbözőek, na meg azt is, hogy magyar választóink véleménye az egyedül mérvadó ebben a kérdésben. Azt azonban nem hagyhatom szó nélkül, hogy a bácsfeketehegyi egészségház jelenlegi kopottas állapota, a borászegyesületünk nevében szószólóként megnyilatkozó főlovag véleményével szöges ellentétben, elsősorban nem a község, meg a falunk szégyene, hanem az Egészségügyi Minisztériumban uralkodó pénzhány eredménye. Csak remélni merem, hogy aznapi vendégeink, a demokrata párti magyar parlamenti képviselők, dr. Bíró István, és dr. Lódi Gábor, valamint a velük egy követ fújó házigazdák, ezúttal a helyszínen felmérték, hogy miként tudnak hozzájárulni falunk egészségházának kicsinósításához. Mivelhogy tartományi, és köztársasági anyagi vonatkozása van a dolognak, ott pedig elsősorban ők az illetékesek.

Nagyon nem szeretem, ha bárki lekicsinyli azt, amink van, azt, amit mi teremtettünk meg, mi őriztünk meg. Főleg azt nem szeretem, ha ezt olyanok teszik, akik eddig nem sokat tettek le az asztalra. Mindannyiunk közös asztalára. Úgy gondolom, hogy a bácsfeketehegyi emberek döntő többsége, kapásból megállapítja, hogy ilyen tekintetben kinek mennyit ér a szava. Na meg a tette. Az eddigi, meg hát a mostani is.

Erről talán ennyit. Azzal kezdtem, hogy nem jó, ha mi magyarok egymás torkának esünk. Nem jó, mert így is kevesen vagyunk, olyannyira kevesen, hogy mindenkinek jut hely a nap alatt. Hely is meg teendő is. Mindenki választhat magának közös hasznát szolgáló, elvégzendő feladatot. Nyitva a pálya. Szabad építkezni, munkahelyet teremteni, szépitni, csinosítani falunkat. Szabad pénzt,

közös célokra fordítandó pénzt hozni a faluba. Szabad közösségi életet teremteni, tudást biztosítani, információt terjeszteni. Nyitva a pálya az örökké elégedetlenek, a készen turkálók, a mindent lekicsinylők, a múltat vissza-sírók, és mindenki más előtt, aki, rombolás helyett, tenni akar közösségi megmaradásunkért.

Szabad harcolni minden egyes fiatalunk itthon maradásáért, az eltávozottak hazatéréséért. Fiatalok nélkül nincs jövő, nincs értelme semminek. Éppen semminek, még a rombolásnak sem. Ezért szabad örülni minden megszületett bácsfeketehegyi magyar kisbabának. Szabad örülni minden hazatérőnek, haza kívánczozónak, és szabad bízni abban, hogy van értelme itthon maradni. Van értelme, mert változni fog ez az ország, amiben élünk. Jobb irányba fog változni. Újra lesz értelme itt, ebben a faluban, a mi falunkban, Bácsfeketehegyen a munkának, a bizakodásnak, a tervezésnek, és a gyermekáldásnak

Sok mindent megéltem, meg átéltem eddigi életembe. Jót is, rosszat is. Ugyan úgy, mint mi mindannyian. Ki így, ki meg amúgy. Nem tudjuk, hogy mi vár ránk még az életben, egyikünk sem tudja. Nem tudhatjuk, mi történik még velünk mielőtt a Teremtőnk a minden élők útjára nem szólít, előbb – utóbb, bennünket.

Nem tudom, nem tudhatom én sem, hogy mi vár rám, de abban nagyon bízom, és hiszem, hogy Megváltónk megadja a lehetőséget, hogy Bácsfeketehegyen még sokáig, reményeim szerint az idők végezetéig, örüljenek az utánunk jövő magyar utódaink annak, hogy az ősök ide, erre a tájra, álmodták meg új szálláshelyüket.

Pál Károly

MUNKÁLATOK AZ IPARI PARKBAN

A napokban újabb előre lépés történt az ipari park életében. Hosszas előkészítés után elérkezett a pillanat, hogy a kutat és a kútházat rákapcsoljuk az elektromos vezetékre. Ezzel eljutottuk addig a pontig, hogy ténylegesen tudunk vizet szolgáltatni az ipari park szükségleteire.

Ha már vizet tudunk biztosítani a park számára, elengedhetetlen a szennyvíz elvezetése és megfelelő kezelése. Erre megoldást a szennyvíztisztító fog nyújtani, amelynek kiépítésére a terv hamarosan elkészül. A kishegyesi község három településének közös leendő szennyvíztisztítója Bácsfeketehegy határában, az ipari parkkal szemben, a magisztárlis út mellett fog elhelyezkedni.

A következő lépés a vízvezeték hálózat kiépítése lesz. Az ehhez szükséges tervdokumentáció már rendelkezésünkre áll, amely elkészítését a Tartományi Mezőgazdasági, Vízgazdálkodási és Erdészeti Titkárság pénzelte.

nyvíztisztítója Bácsfeketehegy határában, az ipari parkkal szemben, a magisztárlis út mellett fog elhelyezkedni.

Krisztián I.

OLVASÓI ÍRÁS

AZ ÖREGKOR NEHÉZSÉGE

Nyugalom, megbékélés, meghitt családi kör, életünk alkonyának méltóképpen való befejezése, utazgatás, nézni tartalmas létezésünk utolsó nagy periódusát, szeretet. Jogos a kérdés miért soroltam fel ezeket a dolgokat? Mi a célom ezzel?

Véleményem szerint hasonló gondolatok fogalmazódnak meg sok-sok ember elméjében, akik a tökéletes aggkorról szeretnének elfogadható véleményt alkotni. Mi kell több egy egyszerű ember életének méltóbban való befejezésére? Szerény véleményem szerint semmi. Gyönyörűség tölti ki, minden idős ember szívét, ha élvezheti annak a gyümölcsét, amiért egész élete során törekedett, harcolt, ha a megérdemelt jutalom nem várat magára, ha esetleg valaki nem jött volna még rá, hogy manapság országunkban, oly sok embert érintő, és foglalkoztató nyugdíjra szerettem volna utalni. Munka, munka, és még több munka. Manapság ez a szó kínozza a tömegeket. Mit ér a megfeszített, családot, barátot háttérbe szorító foglalatosság, ha a végén nem tölti el személyemet a biztonság, a biztos és nem utolsó sorban tisztességes nyugdíjazás. Hiszen kérdelem én, mikor a munka csak arra jó, hogy a túlélést biztosítsa, nem éppen ez a legszörnyűbb magány? Sajnos, bocsánatukért esedezvén nem tudom, kitől származik e kérdés, de szerintem rendkívül találóan fogalmazta meg egy mondatban a helyzetet, mely nálunk, a mi országunkban, sőt, hogy tovább menjek községünkben egyre több és több ember életének meghatározó, dekadens mottója, mondása is lehetne talán. Úgy érzem nálunk, hiába dolgozik, robotol, saját magával mit sem törődve, az ember, éjt-nappallá téve, állandóan napi 10, 12 órát, egész héten át, mégsem jut egyről a kettőre, nem lépi át azt a hatalmas szakadékot, mely, mint a tenger, földrészeket választ el. Így az egyszerű dolgozó, a szorgalmas emberi lény, soha sem lesz képes átlépni a családja számára, épp hogy csak a minimális létezészt biztosító gödörből, a biztos megélhetés felé. Szerintem, ha egész pontosan tisztában vagyunk azzal, hogy mink van, akkor nem sok mindenünk van. Csak az, az eszméletlen nagy probléma, hogy mifelénk, s most községünkre gondolok, rendkívül sok dolgozó ember, nyugdíjas, vagy legyen az ifjú, vagy idős, akárki, pontosan tudja, miye van. Személyes ismeretségeim folytán, volt alkalmam nem egyszer tanúja lenni oly eseményeknek, melyeknek a kiindulópontja egyértelműen a pénz hiánya volt, s nyugodtan kijelenthetem, nem e bizonyos emberek lustasága, renyhesége, vagy éppen tunyasága vezetett az anyagi hiánya végett kirobbant konfliktusokhoz. Egy bizonyos jóra való, becsületes személy esetét hozva fel példaként, szeretnék rámutatni arra, mennyire becsüli meg az ország a robotoló, tisztességes, adókat rendszeresen fizető polgárokat. Ez a bizonyos ember, kemény fizikai

munkában, lebetegedvén, ami szerintem nem kis részben, a mérhetetlen megpróbáltatásoknak is köszönhető, s ezek után, sajnos munkaképtelenné válván, csakis a tisztességes rokkant nyugdíj kiutalásában reménykedhetett, mely végül is még a jelenlegi minimálbér háromnegyedét sem közelíti meg. Becsületes ez így, kérdelem én? Normális dolog az, hogy nem méltóképpen becsülik meg egy családost, családot fenntartót, személy életének munkáját? S nem, hogy pihenésre, még a nyugodalmas öregkor magával ragadó biztonságára sem gondolhat, hisz ez a juttatás, szerintem tudva levő, a mai árszorongások érthetetlen mércéje között, nem sok mindenre, főleg a tisztességes lét-fenntartáshoz, vagy a családfenntartásához sem elég. Ily módon kénytelen a napi, otthoni teendői után nem a megkönnyebbülést, a családi kör meghittségét élvezni, hanem az újabb és újabb robotot vállalni, a nevelésnél nevelésesebb anyagi juttatásért. De majdnem hogy örülhetünk, hogy ez is van.

Kérdezem, mily módon tekinthetünk mi fiatalok pozitívan a jövőre, ha megszámlálhatatlan példa igazolja optimizmusunk hiábavalóságát.

A fizetések, nyugdíjak, különböző anyagi juttatások összege ugyanazon a ponton tántorog, miközben kénytelenek vagyunk tanúi lenni az árak irreális növekedésének. Természetesen teljesen tisztában vagyok azzal, hogy az emberek tudják, és érzik is ezt, és hogy finoman fejezzem ki magam, tele van a hócipőjük ezzel a ténnyel, de valami oknál fogva úgy éreztem egyszerűen, muszáj papírra vetnem e kijelentést, hiszen ez talán az egyik legégetőbb probléma, mellyel szembesülni vagyunk kénytelenek. Mindazonáltal abban is teljes mértékben bizonyos vagyok, hogy csak úgy, mint az elmúlt húsz évben a háborúk, az infláció, a bombázások ideje alatt, a nép tudott alkalmazkodni, túlélni, így ezekben a komor, nehéz időkben is az emberek képesek lesznek kihozni a legnehezebb helyzetből is a legjobbat. Kemény alkalmazkodó, és tűrő képességünk ad erőt a nyomor küszöbén, életünk fenntartásához. Pessimista ember lévén nem igazán vagyok derűlátó, meghagyom ezt azoknak, akik még bíznak életünk színvonalának növekedésében.

Nagyon remélem ez az ország valamikor valami jót is ad odaadó polgárainak, nemcsak bánatot, szenvedést, és nem utolsó sorban megbecsüli a szorgalmas Vajdaságunkat.

Ami fáj, az nevel, mondta egykoron Franklin, csak az, az égetően hatalmas probléma, hogy ez a nép már épp elég nevelésben részesült.

Csá

HOGY VOLT...

Nosztalgiaséta Bácsfeketehegy főutcáján

Népes baráti körömmel sokszor összejövünk, névnapot, születnapot ünnepelni, de akár kártyapartira vagy egy kiadós traccspartira is. Nem vetjük meg a technika csodáit sem, de ezeket az összejöveleket szeretjük, mert közvetlenebbek a facebook-on fenntartott virtuális barátkozásoknál.

Témáztatásaink során észrevettem, hogy a friss hírek megbeszélése után, mindig visszatérünk az elmúlt idők, történetek mesélésére. Lehet, hogy éveink száma is nagyban hozzájárul ahhoz, hogy többet nosztalgizunk, habár az én véleményem az, hogy nem a múltat kell mindig emlegetni, hanem előre kell nézni, tervezgetni, akár hány évesek is vagyunk. Az is eszembe jut, lehet, hogy elégedetlenek vagyunk mostani életünkkel, mert valljuk be, szülőfalunkban nagyon lassú fejlődések mutatkoznak, és ez elszomorít bennünket.

Igaz, „Ki gépen száll föléje, annak térkép e táj”, de mi tudjuk, és csak is mi tudjuk, akik itt élünk, hogy apáink, nagyapáink, milyen örökséget, milyen Bácsfeketehegyet hagytak ránk. Mi szívünkben még él az a falu, amelynek árnyas főutcáján büszkén sétálhattunk végig, mindenünk meg volt, amire a lakosságnak szüksége lehetett.

Sétámat a strandnál kezdem, amihez gyermekkorunk szép nyarainak emléke köt bennünket. Ez elavult medence sok éve nem látott vizet, a kis vendéglő környéke telente kihaltan látszik, semmi nem utal a fiatalok szórakoztatására. Néha még látok kisgyermekes anyukákat bent...meg birkákat. Legelnek.

Szemben a régi vágóhíd épülete. Zárva. Nem felelt meg már a mai előírásoknak. Tovább haladva a régi keverő (kismalom) betört, bedeszkázott ablakaival árválkodik. Az ajtón lakat. Itt sem kevernek már több tápot, a jószágtenyésztőknek.

Kissé felvidulok, amikor továbbindulok, és látom a három újabb vállalkozó szép rendben tartott épületeit. Itt folyik a munka. Örül a lelkem. Utána fodrászszalon, bolt. A régi bútorszalon üresen tátong koszos ablakaival. Bútort nem árulnak már nekünk. Az Antilop cipőgyár, mely több mint háromszáz munkást foglalkoztatott körül van kerítve. Életveszélyes közel menni hozzá.

A régi mozi épületéhez érve is rám tör a szomorúság. Gyermekkorunkban még

arra is gondoltak, hogy vasárnaponként a gyerekeknek is legyen vetítés. Amikor a mozit szétverték, a bútorzatot elherdálták és egy diszkót nyitottak helyette, akkor sem mondta senki, hogy a mozit azt ne!... Lehet még szükség rá. Ma is gyártanak mozifilmeket.

A reformátustemplom, hála az Úrnak, híveinek is köszönhetően, rendben van, Mosolygok. Csakhamar arcomra fagy a mosoly, amikor a régi ruhásbolt romos épületéhez érek. Üres ajtó és ablakkeretein belül a szél kergeti az ott felgyülemlett szemetet.

A legbánnatosabb akkor leszek, amikor az egészségház és a gyógyszertár elé érkezem. Még, előttem van, hogy milyen volt újkorában. Ide jártunk terhes gondozásra, kisbabáinkat hoztuk tanácsadásra, fogorvoshoz, és még laboratóriumunk is volt. Most egy lerobbant épület előtt állok, a vakolat vastagon lehullva a falakról, úgy mondják benn a mennyezet is leszakadt. Ütött kopott bútorzata is felújításra vár. Nem tudom, kit sajnáljak jobban, a falu lakosságát, vagy azt az egy orvost, akit még meghagytak nekünk, és a nővéreket, akiknek ilyen körülmények között kell dolgozniuk.

Muszáj itt megemlítenem, hogy február 26.-án, megszervezték falunkban a nők ingyenes szűrővizsgálatát. Névre szóló meghívók, voltak szétküldve. Orvosok áldozták fel szabad idejüket arra, hogy ez Bácsfeketehegyen megtörténjen. Ám ahelyett, hogy tömegesen mentek volna az asszonyok kihasználni ezt a lehetőséget, sokan nem jelentek meg. Az egészségházban, pedig annak ellenére, hogy kinn 15 cm-s hó volt, a fűtőtestek jéghidegek voltak. Így, hát a vendégorvosok kénytelenek voltak hidegben dolgozni, a nőknek, pedig hidegben kellett levetkőzniük a vizsgálathoz. Kilenc orvos ötszáz nőt tudott volna egy nap alatt megvizsgálni és továbbutalni szintén ingyenes mammográf és ginekológiai vizsgálatokra. A szervezés kitűnő volt, csak a fogadtatás sántikált. Ilyen a mi hozzá állásunk a dolgokhoz. Amit megkapnánk, az nem kell, pedig ez a mi érdekünkben történik.

Na, de, hogy ne szaporítsam a szót, az egészségháznak szemben, büszkén áll az evangélikus templom, szép zöld ruhájában. Felújítása nem a mi érdemünk, de jó a szemnek a látványa. Már kifelé megyek a faluból, még pár romos épület következik. A volt kooperá-

ció irodáinak épülete. Itt sincs egy ablak, egy ajtó sem egészben, de benn szemét, az van bőven!

Ez maradt a főutcából, amit mireánk hagytak. Sajnos semmit sem tudtunk megőrizni. Mi a jövő generációjára egy romhalmazt hagyunk, és bizony jól fel kell gyűrnünk majd azt a bizonyos „gatyaszárat”, hogy mindent rendbe hozzunk.

Ja, és a régi iskola épülete előtt úgy mentem el, hogy észre sem vettem, Olyan szürke, jelentéktelenné vált, hogy nem is tűnik a szemünkbe. Ha Sárközi tanító bácsi látná! Aki úgy élte le életét, hogy gyerekeket tanított, és nem csak a tudást verte a fejünkbe, hanem a becsületet és a szorgalmat is. Ő, aki a falunak maradandót alkotott, írásaival, kiadott könyveivel, bizony kiosztana egy két fülest és barackot. Meg is érdemel-nénk!

A sok szemétről, ami elborítja a Titó marsall utcát, nem szeretnék sokat beszélni, mert szégyellem. Egy kis szervezett munkaakkcióval, szépen rendbe lehetne hozni. Nem annak kell szégyenkezni, aki összeszedi a szemetet, hanem annak, aki eldobálja. Ha egyszer eljön az ideje az utcanévek megváltoztatásának, méltó legyen arra, hogy a Fő utca nevet viselje.

Ha nem volnék hívő, azt kérdezném: Mit vétettünk mi az Istennek, hogy ezt érdemeljük? Nem kérdezem, mert tudom, hogy Ő megadta nekünk a választás lehetőségét, hogy eldöntsük, melyik utat válasszuk, és az Ő segítségével saját sorsunk alakulását magunk irányíthatjuk. Hogy rossz úton járunk, nyilvánvaló.

Ebben a káoszban, emberfia már nehezen tesz rendet. Én azt mondom, imádkozunk! Sokat és őszinte megbánással. Hátha, egyetemes imánk felhallatszik az egekig és megtörténik a csoda. Rátérhetünk az egyenes útra.

Úgy legyen.

Azt jóslóják, hogy 2012-ben eljön a világ vége (mi azért még igyekezzhetünk, és dolgozhatunk), mert azt is mondják, nekünk nem kell tőle tartani, és félni, mert mi 50 évvel le vagyunk maradva.

Minden Fecskeolvasót szeretettel üdvözöl

Szilágyi Zs.

AKKOR GONDOLKOZZUNK...?

KRÍZIS VAN, DE MI LESZ UTÁNA?

Nem mondtam semmi újat, de még a békésebb emberek is csak csapkodnak, hogy felfedeztem a kályha-csővön a lukat. Tudom, sok helyen nincs mivel fűteni, nem nagyon van mit enni, üres volt az ól, tehát vágnivaló sincs, foltosan, régi cuccokban járunk, mert nincs mit felvenni, vagyis attól félünk, hogy ha még ez a semmi se lesz, akkor mi lesz? Valami nem stimmel, valahol nagyon, de nagyon el van tolva az életünk. Ki a hibás? Ki lenne más, mint mi magunk, igen! Hogy, hogy? Úgy, hogy nem gondolkoztunk, mikor még lehetett volna eredményesen, vagyis, lassan már több mint húsz éve, de később, most, ma sem lenne késő, de nem hiszem, hogy az eredmény olyan lenne, mint, ha már időben a „jó úton” jártunk volna. Ez mellett magamra vállalom a bűnösség nagy részét, mert nem voltam képes, sem eléggé harcolni, de még arra sem, hogy mást meggyőzzek, hogy így nincs jó, ha továbbra is így folytatjuk még kevésbé lesz jó. Sajnos, megmondtam, hogy mi vár ránk, és bekövetkezett, és még mindig nincs vége.

Na, nézzük meg, melyik „leckét” nem tanultuk meg? A kapitalizmus, az a ronda, amely már a szocializmusban halálán volt, valahogy mindig más formában előbújik, és a kevésbé figyelmes, vagy inkább élelmes emberek életét mindig megkeseríti, lehetetlenné teszi. Krízis, krízist követ, amikből a gazdag emberek gazdagabban a szegények, szegényebben kerülnek ki, és így van ez már nyolcszáz éve, amióta, a kapitalizmus fejlődése, a Mediterránból, a mai globalizációs mivoltáig eljutott. A több tízmilliós emberáldozatot követelő világégések után lett valamilyen humánus, a demokratikus lépések megtétele felé, egy kis utópisztikus, idealisztikus idillizmus, de, amikor így elringattuk magunkat. Azt hittük, (pedig az élet nem csak hit kérdése) hogy nem kell már mást tennünk, csak dolgozni, és a feljebb valókra hallgatni, és ettől, mi boldogan fogunk élni. Nem így lett.

Jött a liberális, „demokrácián” alapuló szabadpiacra esküdő pénzkapitalizmus. Kifordítva Marx gondolatát, hogy a szabadság az, amikor szabad, a tőke, a munkaerő, a piac. Igen a tőkepiacot megszabadították a munkaerőtől, majd, demokratikusan, csak a saját körükben, határozták meg a tőkének, vagyis a pénznek, mint univerzális csere árunak az értékét. Ez az érték, ami meghozza nekik a 20%-os hozamot, tekintet nélkül, hogy ez a pénz mekkora újratermelt értéket bírt megvalósítani a fizetőképes piacon. Ma a fejlődés 0-2%, tehát a 20% tőkés haszon, az valahogy nem egyezik a megvalósítható eredménnyel. Tehát, valahonnan ezt a pénzt elveszik. Találják ki hogy kitől. Brávó kitalálták!

Igen mitőlünk.

Erre bizonyíték, hogy az infláció és más miellenünk csinált sminkelések ellenére, mi napról, napra rosszabbul élünk. Sajnos, ha mi olyan birkák is vagyunk, hogy hagyjuk magunkat, helyettünk is az arab világ fellázadt, mivel oda is eljutott a mobil és az internet, így bízhatunk benne, hogy a mi számunkra is kikaparják majd a gesztenyét a tűzből, de nehogy a mi vérszopóink helyett, nehogy ők üljenek a nyakunkba. Igaz voltunk már mozlem, akkor török uralom alatt, de valahogy keserű szájjal, ha becsületesek akarunk lenni, akár önmagunkhoz is, Ők jobb urak/gazdák voltak nekünk, mint a mieink. Fáj, de bevallom igaz. Az igazságos elosztás, az lenne, hogy a munkaerő nem dőlne be annak az agykontrolos maszlagnak, hogy mindent el lehet érni, csak nagyon kell rá koncentrálni, és a megfelelő helyen, megfelelő pénzért, még ki is képeznek bennünket, nem, hogy pénzt keressünk, hanem, hogy megtanuljunk koncentrálni, ha kishitűek, vagy igazságszeretők, vagy netán okosak vagyunk, akkor pedig eltávolítanak bennünket a pénzszerzési lehetőségektől. Ha valaki megfelelő „magas” pozíción van, még, ha ez a számlátra legalsóbb foka is, annak, ha meg akarja tartani a pillanatnyi, de sohasem biztos munkahelyét, annak bizony hazudni, majd, hogy függőségi viszonyba lehessen hozni, csalni kell, hogy később, sajnálkozva bejelentsék neki, hogy ő a hunyó, mert hát, mint mindig, még feljebből döntötték el a sorsát, vagyis likvidálták.

Kell még? Úgy hiszem ennyi pillanatnyilag elég.

Jacques Attali, híres közgazdász a francia elnök tanácsadója, majd az Európai Fejlesztési Bank (EBRD) igazgatója, eszmefuttatásait olvasva, ment fel bennem ennyire a pumpa. Sajnos semmi kiutat még nem jelzett, de azt mondta, hogy az egész lehetne kordába tartani, ha a pénzügyet is lehetne olyan általános, egész világon egyformán értelmezett szabályok közé helyezni, mint a sportokat, főleg a focit, de a többi sem kivétel, vagy ami teljesen más, a légiforgalmi biztonság megteremtése. Ehhez csak demokrácia (nem anarchia, vagy ne adj Isten demokratikus diktatúra) kell, és általánosan elfogadott és ide alkalmazható és mindenkor alkalmazandó törvények, jogállam szükséges. (Kell e már ez ma, a pénzvilágnak, még ha, hosszabb időre tekintve, ők sem szent tehenek)

Bíró Csaba

RIPORTOK INNEN ONNAN

Száz év távlatából - Beszélgetés Vörös Klárával -

Bevallom, hogy nagyon szégyellem magamat. Miért is? A tavalyi év júniusában nem használtam ki az alkalmat egy nagyon szép cikk megírására. Ez az alkalom pedig **Vörös Klári néni századik születésnapja** volt. Sajnálom, hogy nem éltem a lehetőséggel, mert nem mindennapi esemény, hogy valaki a századik születésnapját ünnepli ráadásul, irigylésre méltóan jó egészségben.

Most, köszönve Bíró Csabának, elkészült a riport, amelyben Csaba nagy segítségemre volt.

Klári néniről tudnunk kell, hogy kora ellenére nagyon életvidám asszony. Elmondása szerint egész életében csak az Istenben bízott.

Beszélgetésünkkor egyszer sem panaszkodott, csak arra, hogy már nehezebb egy picit sétálnia, mert a lábai már nem az övé. Ennek ellenére, leszokott járni a piacra, de nem vásárolni, hanem csak hizlalni a szemét.

De, hogy ne szaporítsam tovább a szót, szeretném megosztani a kedves olvasóval is Klári nénivel való beszélgetésemet.

Hol született Klári néni?

Rumán születtem, Szrémben, 1910. június 7-én. Szrém akkoriban még Horvátországhoz tartozott. De nem Rumán lettem megkeresztelve, mert akkor Rumán nem voltak reformátusok, hanem a szüleim Maradékra vittek és ott kereszteltettek meg.

Miért jöttek el a szülei Feketicsre?

Ők nem jöttek el. Én jöttem ide 25 éves koromban, amikor férjhez mentem.

Rumán éltünk, ha jól emlékszem második osztályos koromig, vagyis tíz éves koromig. Utána jött az a cirkusz és akkor átmentünk föl Baranyába, Bátaszékre. Jobban mondva átdobáltak bennünket, magyar állami szolgákat Baranyába. Mivel az én édesapám vasutas volt, így mi is elmentünk.

Miután átmentek Baranyába, ott folytatta tovább az iskolát?

Mivel az év közepén mentünk át, akkor már nem bírtam folytatni az iskolát. Egy évet késtem. De, hogy otthon ne legyek láb alatt meg ne szaladgáljak az utcán, beadtak óvodába. Két év múlva visszajöttünk, mert azt mondták, hogy ha az állami szolgák meg akarják tartani a szolgálatukat, vissza kell, hogy jöjjenek. Mi akkor Újvidékre jöttünk. Édesapám itt folytatta a munkáját egészen nyugdíjba vonulásáig.

Klári néninek hány testvére volt?

Mi hatan voltunk testvérek. Én a második voltam és a legidősebb lány. Hatónk közül már csak én vagyok életben. A bátyám is hamarabb elment, mint én. Az utolsó testvérem nemrég halt meg.

Mikor jött Feketicsre?

Huszonöt évesen jöttem Feketicsre, amikor férjhez mentem az első férjemhez, Balog Józsefhez. De tudja, nem akartam én ide jönni, de a bátyám meg a felesége rábeszéltek, hogy milyen jó meg rendes gyerek ez a Józsi. De hát se ő nem kellett nekem sem én neki, végül aztán mégis összebeszéltek bennünket. Szabósegéd volt, báris nekem azt mondták, de az még tűt se tudott a cérnába fűzni! Ezt már a lakodalom után tudtam meg. Huszonöt évig voltunk házasságok. Majd huszonöt év után egy nap ebéd közben, jól emlékszem, hogy kakast vágtam ebédre, azt mondta az uram, hogy akinek nem tetszik az elmegy innen. Én akkor már tudtam, hogy ő a szomszédba jár. Csak annyit mondtam neki, hogy nem marasztalom, de nem is zavarom, de ha innen most kiteszi a lábát, többet ide vissza nem jöhet. Egy hét után elpakolt itthonról. Egyedül maradtam a beteg anyámmal meg a szintén beteg apósommal, merthogy a férjem itt hagyta az apját. Mindkettejüket halálukig ápoltam huszonnégy éven keresztül.

Ötven évesen megint csak magamra maradtam. Gondolkodtam, hogy mi is legyen vagy lesz velem, amikor egy nap megjelent nálam egy férfi, aki az apja mellé keresett gondviselőt. Hát én megragadtam az alkalmat és elvállaltam, hogy gondját viselem az apjának akit Brancsics Sztevonak hívtak. Annak ellenére, hogy megházasodtunk, azért, hogy bírjam kapni a nyugdíját, soha nem volt köztünk házastársi viszony. Ő mindig úgy tekintett rám, mint lányára én meg mintha az apám lett volna. Támaszom volt. Ha jól emlékszem 9 évig viseltem gondját. Mikor meghalt én megint Feketicsre kerültem Később férjhez mentem Marecskó Dezsőhöz. Ő szabó volt.

Hány gyereke volt Klári néninek?

Három gyereke volt, de már mindannyian meghaltak. Az első rögtön születésnél meghalt. Az orvos nem érkezett meg időben, és amikor megjött annyit mondott, hogy Hála Istennek! Én haragudtam az orvosra, de amikor megláttam a szerencsétlen kis gyerekemet, igazat adtam neki. Biztos erőlködés közben megpattant valami az agyában és az miatt halt meg.

Milyen volt az a gazdasági válság a király ideje alatt. Maguk hogyan vészelték át azt az időszakot?

Az anyai nagyanyámék segítettek. Nekik volt földjük és tőlük kaptunk segítséget. Meg persze daráltuk a kukoricát kukoricadarának és főztünk belőle gancát. Az volt reggelire meg vacsorára is. Kenyeret csak délben az ebédhez ettünk. Anyám mindig levágott egy tyúkot és azt főzte meg. Míg főtt a tyúk, ő addig elment a templomba. Mikor hazajött, befőzte a levest meg összevágta a húst. Hatan

voltunk egy tyúkra, de anyám mindig nekünk gyerekeknek adta a java részét. Ő pedig a lábát meg a bőrét ette meg. De főzött anyám káposztát, borsót, zöldbabot is. Szóval nem éhezünk. Mindig úgy főzött ebédet, hogy maradjon vacsorára is. Ami ebédre megmaradt azt bekötöttük ruhába, vederbe tettük és leeresztettük a kútba. Disznót is vágtunk. Akkor még én is szerettem a disznóhúst, de mióta volt az a nagy vész a hatvanas években, azóta nem eszem a disznóhúst.

Milyen volt a háború alatt? Maga hol volt abban az időben?

A háború alatt Újvidéken voltam. Tudja, a magyarok alatt voltak olyanok, akik bántották a szerbeket, aztán mikor bejöttek a szerbek ők visszaadták nekik. De aki nem bántott senkit, azt békén hagyták. Hozzánk egy olyan cseléd család került, akik bántották a szerbeket. Egy este kopognak az ajtón. Kérde anyám: -Ki az?

-Én vagyok, van tizenkét katonám, engedj be!- mondta egy katona.

Mire anyám:

-Ha neked van tizenkettő kint, nekem van tizenkettő bent. Tudja anyám nagyon erélyes asszony volt. Ezek a katonák azért a családért jöttek, akik nálunk laktak. Azt akarták, hogy anyám adja ki őket nekik. Anyám fél órát beszélt velük, de nem engedte be őket.

Emlékszik még Ágoston püspök úrra?

Hogyne emlékeznék rá! Nagyon összetartotta a gyülekezetet. Volt ifjúsági egyesület az árvaházban, oda jártunk le szórakozni.

Színházba lejárt? Amikor a „Csárdáskirálynő”-t meg a „Mit susog a fehér akác”-ot adták?

Szerettem lejárni, érdekes volt. Más szórakozásom úgyse igen akadt. Táncolni nem szerettem danolni meg nem tudtam. De nem is baj, mert a mennyszágba még senki nem jutott be danolással. De azért szoktam néha danolni. Amikor egyedül vagyok itthon, előveszem a zsoldárt és elénekelem a kedvenc zsoldáromat a Te benned bízunk eleitől fogva. Ez volt anyám kedvenc zsoldára is.

Mondja Klári néni, abban az időben milyen volt a pletyka?

Jaj, arról nem is érdemes beszélni. De tudja, megmondom magának. Az uramnak, Balognak, volt egy rokona. Na, az engem úgy szeretett, hogy szeretetből Vörös Krítyónak hívott!

Ne haragudjon, hogy megkérdem, de mi a hosszú élet titka?

Az Isten áldása. Semmi más. Én csak az Istent hiszem, mert *aki Istenben bíz, az soha nem csalatkozik.*

•sz.a. és B. Cs.

A VENDÉGLÁTÁS ABC-JE

A felszolgálásról

Múltkori cikkemet azzal az ígérettel zártam, hogy a következő számban a felszolgálásról fogok írni.

Ígéretemhez hű leszek, így mostani írásomat ennek a központi eseménynek szentelem.

Először is nézzük meg jobban mit is jelent a felszolgálás. A felszolgálás nem az étel gépies felhordását jelenti. Mielőtt azonban, hozzáfogunk az egész munkához, tisztában kell lennünk egy kulcsfontosságú dologgal. A vendégnek mindig és mindenben igaza van. Ennek érvényesítése elsődlegesen a teremfőnök, másodszorban pedig a többi személyzet feladata. De ahhoz, hogy ezt az igen érzékeny feladatot teljesíteni tudják alázatra és főleg képzettségre van szükség. Nem szajkózzam állandóan a képzettség jelentőségét, íme néhány alapvető pont.

1. Legelőször is a teremfőnök képzettségére fektetném a hangsúlyt, ugyanis a teremfőnök az egész személyzet mérőszinőre. A pincéri tudomány egy jól képzett teremfőnöknél nem elég, gasztronómiai ismeretekre is nagy szüksége van. Mindig naprakész ismeretekkel kell rendelkeznie, azaz ismernie kell az

aznapi menüsört, hogy a vendégek esetleges kérdéseire tudjon válaszolni. Tudnia kell ajánlani is a vendégnek, tanácsot adni, például, hogy milyen húshoz milyen körítés illetve ital illik.

2. A felszolgáló személyzet sem maradhat ki a sorból. Nekik tisztában kell lenniük néhány nagyon fontos dologgal. Először is meg kell tanulniuk helyesen járni. Nagy különbség van ugyanis az éttermi közlekedés az utcai sétálás és a futball pályán való rohanás között.

Nem mindegy, hogy pincér vagyok vagy csak pincérkedek. Nem mindegy az sem, hogy felszolgáló vagy kiszolgáló. Nagyon gyakori sajnós manapság az a jelenség, hogy az úgynevezett „kiskocsit” vagy nemzetközi nyelven „geridon”-t használjuk mindenre. A kiskocsi az segédasztal, ez a feladata. Nem vendégek és asztalok közötti közlekedésre találták ki. Ugyanúgy apszervírozásnál se a kiskocsira „támaszkodjunk”.

Nagy hangsúlyt kell fektetni az öltözködésre és a tisztaságra is. A megfelelő helyhez az illő uniformis nagyon fontos. Fontos továbbá a rendezett frizura, ápolat kéz és köröm. A pincérnek mindig kell, hogy legyen

egy tartalék öltözete, vagyis egy rövid és egy hosszú ujjú fehér ing, egy pár cipő, cipőfűző és egy nadrág amin zipzár helyett gombok kellenek, hogy legyenek.

Végül, talán a legfontosabb, amihez a pincérnek értenie kell az maga a felszolgálás. Ez mostani cikkem központi témája. Nagyon fontos, hogy a személyzet atraktívvá tegye a felszolgálás folyamatát. Ügyelni kell arra, hogy ne legyünk a vendégek útjában viszont mindig legyünk ott, amikor szükség van ránk.

A felszolgálás folyamatának tervszerűen kell haladnia. Tartanunk kell magunkat a megbeszélt időponthoz. Míg a vendégek érkezőben vannak, addig sem állhat a személyzet üresben, mindeközben az asztalokat kell rendbe rakni, lepakolni róla a felesleges dolgokat. Miután minden vendég megérkezett, a pincér értesíti a teremfőnököt, hogy megkezdhetik a felszolgálást, aminek teljes folyamatát a teremfőnök vezényli le. A menüsor felszolgálásakor ügyelni kell arra, hogy ne hogy megsérüljön a vendég, például ne hogy leforrázzuk forró levestel. Ezért fontos, hogy a pincérek „tudjanak járni”. Kötelező továbbá a jobb kéz szabály.

Soha nem szabad a vendég kezébe adni semmit. A pincér feladata, hogy a tányért, pecsenyéstalat az asztalra tegye. Tisztában kell lennie azzal, hogy egy tál leves vagy egy pecsenyéstál hány személyre van kiadagolva, hogy ne történjen meg az a kellemetlen dolog, hogy hat személyre két személyes ételadagot szolgál fel. Tudni kell azt is mikor és mit szabad levenni az asztalról. Egy tapasztalt pincér az evőeszköz elhelyezéséből látja, ha a vendég már nem akar többet enni. A felszolgálás során a pincér mindig értesíti a teremfőnököt minden fontosabb mozzanatról annak érdekében, hogy fenakadás nélkül menjenek a dolgok.

A felszolgálás összetett folyamat, sok részből áll, ezért úgy döntöttem hagyok valamit a következő cikkre is. Akkor a desszert és az ital felszolgálásáról lesz majd szó.

•Csoki

KÉSZÍTÜNK DÍJNYERTES PÁLINKÁT

(folytatás)

A fajélesztő szárított formában vásárolható, először 35-40 fokos vízben kel feloldani (30 grammot minden hektóliter cefréhez) majd 15-20 perc elteltével hozzákeverni a cefréhez. A tartályt jól le kell kötni fóliával, vagy ha van rá lehetőség kutyogóval felszerelni. Az első fázisban az élesztősejtek szaporodnak levegőt és cukrot használva el. A továbbiakban nincs szükség levegőre, az erjedés anaerob folyamat. A második fázisban megindul a cukor lebontása, az élesztő a cukrot nem a saját szervezetének építésére, szaporodásra használja, hanem alkoholdermesítésre.

Erjesztéskor a cefre ideális hőmérséklete 18 fok. Ezt nyáron nagyon nehéz, majdnem lehetetlen tartani, a hálózati víz nagyon meleg, így vízűtést csak azok alkalmazhatnak, akiknek saját kútjuk van. Legjobb megoldás, ha hűtőköpenyel egybeépített nemesacél tartályt használunk, ami hűtőagregáttal van összekötve. Sajnos a legjobb megoldás mindig a legdrágább is, ezek híján az erjesztést történhet hűvös pincében, (itt nagy a veszélye a szén-dioxid leülepedésének) vagy klimatizált helységbe, ahogy nálunk is van. (Valamikor nagyapám az udvarban egy nagy fa árnyékába tette az erjesztő hordót, nem foglalkozott a cefre hőmérsékletével. Az így erjedt cefréből nagyon sok alkohol elpárolgott, és vele együtt a legértékesebb aromák is.) Nagyon jó eredménynek számít, ha sikerül a cefrének 25 fok alatt tartani. (Az élesztősejtek 35 fokon már degenerálódnak.)

Az első négy nap meg végbe a zajos erjedés. (ez a szén-dioxid buborékok pattogó hangja) Ebben az időszakban 2-3 alkalommal még megkeverhetjük a cefrét. A keverést legjobb fúró pisztolyba fogott hosszúszerű festékeverővel végezni. Semmiképp ne úgy keverjük, hogy egy furkóval a felső réteget lefelé toljuk, mert így levegőt keverünk a cefrébe, és ezzel ismét esélyt adunk a mikrobáknak az elszaporodásra. (ez különösen akkor veszélyes, ha nem savaztuk a cefrét) A zajos erjedés befejeződése után, még egyszer hektóliterenként 10 gramm uvavital élesztőtápot érdemes a cefréhez keverni, amivel esélyt

adunk az élesztőnek a még meglévő cukor teljes lebontására. Ezután többé nem szabad felnyitni az erjesztő edényt, a továbbiakban képződő szén-dioxid megvédi a cefréket. Ez különösen akkor fontos, ha az erjedés befejezése után nem tudjuk a cefréket azonnal kifőzni. Ha savaztunk, és ha a szén-dioxid felhőt a cefre felett meg tudjuk őrizni, a kifőzéssel késztünk két hetet is, anélkül hogy jelentős minőségromlást tapasztalnánk.

Amikor megszűnik a buborékképződés, a cefre felett a gyertyaláng nem alszik el, a „törköly kalap” mellett megjelenik a lé, azt szoktuk mondani, lehet kezdeni a főzést. A felsoroltak mind azt bizonyítják, hogy leállt az erjedés. Hogy maradt-e cukor a cefrének úgy nézhessük meg, ha egy darab staniol papírra 2-3 csepp cefrelevet teszünk, majd alátartjuk az öngyújtót, a lé gyorsan elpárolog, ha a helyén nem marad karamell, a cefrében biztos nincs visszamaradt cukor.

PÁLINKAFŐZÉS-LEPÁRLÁS

A lepárlás feladata az illó és nem illó anyagok szétválasztása. Alapvetően kétfajta berendezést használunk: a hagyományos kisüsti eljárást ahol két menetben kapjuk a végterméket, és az erősítőfeltéttel (finomító oszlop-pal) ellátott modern egymenetes berendezést. Mind a két eljárásnak van előnye és hátránya is. A hagyományos eljárással „testesebb” pálinkát kapunk, míg az egymenetesből lágyabb kicsit „fémese” ízt. (Első találkozásom az ilyen pálinkával olyan volt, mint az első zene, amit a bakelitlemezek után CD-ről hallgattam, annyira tiszta volt, hogy már zavart.) Az egymenetes modern berendezések, Németországból, Ausztriát érintve jutnak el hozzánk, ezért is mondják sokan, hogy ez Labanc eljárás.

Maradjunk tehát a nálunk megszokott (Kuruc) módszernél, az egyfalú, keverővel ellátott, réz kazánoknál, amiből legtöbb van a faluba. Mivel a meggy az első gyümölcs, amiből pálinkát főzünk a főző-berendezésünket, elő kell készíteni, át kell mosni. A mosáshoz meleg vizet használunk,

amibe 3-5 százalékos zsírszódát oldotunk. A páracsovot és a hűtőt is alaposan mossuk ki (negyedórát hagyjuk hatni). Célunk hogy a lerakodott zsírokat és kozmaolajokat feloldjuk. Utoljára az egész berendezést 10 százalékos citromsavas oldattal öblítsük el.

A kazánunkat ne töltsük teljesen tele, meggynél különösen nagy a habzásveszély. Ennek elkerülésére, a cefréhez az élelmiszeriparban használatos habzásgátlót adunk, (egy centiliter minden hektóliterhez), kereskedelmi neve foamsol. Sokan ezt a problémát egy evőkanál disznózsírral oldják meg, ez is hatásos, de nem a legjobb, mivel visszatartja az aromákat. A keverőt működtessük folyamatosan, a lepárlást végezzük lassan, így kevesebb víz, zsírsav és kozmaolaj kerül a párlatba. Mikor a párlat alkoholtartalma 5 grádra (12,5 tf%) csökken, választóvonalhoz értünk, a párlást folytathatjuk tovább de, ezt a párlatot már semmiképp ne öntsük a votkához (alszeszhez). Hozzáadható a következő töltés cefréhez.

Ha a finomításra (tisztázásra) is ugyanazt a kazánt használjuk alaposan, mossuk ki a hűtőt és a páracsovot is. A páracső feltétlenül a kazán felé lejtessen, anyaga legjobb, ha nemesacél, (lehet réz is addig a pontig, míg a cső a hűtő előtt nem fordul függőlegesre) míg a hűtő feltétlenül nemesacélból legyen. Ha mindez így van a pálinkánkba nem lesz réz. (A réz nem párolódik át, a savas komponensek oldják a rezet, ezért fontos hogy a hűtő nemesacélból legyen. (Ha kénezett bort vagy seprőt főzünk, lepárláskor a kén vizont átmegy a párlatba és nagyon nehéz tőle megszabadulni.) Nagyon sok pálinkafesztiválon kizárják azokat a mintákat, amelyekbe rezet található.

folyt.köv.

Horkai András

LÉLEK SZÁRNYÁN

NEMZEDÉKVÁLTÁS ÉS LELKI MEGÚJULÁS AZ EGYHÁZBAN

(részlet az azonos című előadásból)

Az utóbbi időben, mint gyakorló lelkipásztort sokat foglalkoztat az a mindannyiunkat érintő kérdés, hogy vajon miért üresednek meg templomaink padjai vasárnapról-vasárnapra, hétköznapról-hétköznapra. Mi az oka annak, hogy történelmi egyházaink folyamatosan veszítik tekintélyüket, vagy talán nem teljesen töltik be a nekik rendelt küldetésüket? Hol vannak a probléma gyökerei, mit kellene másként tennünk? Tényként kell azt is megállapítanunk, hogy ez a kérdés nem kizárólag szűkebb környezetünk és Református Egyházunk problémája, hanem szélesebb körű felekezeti és társadalmi kérdésről van szó. Az elmúlt hetekben az adott témáról, a fenti címen tartottam előadásokat Vajdaság több településén, a Keresztény Értelmiségi Kör tribünjein. Igaz, hogy az említett előadás itthon, Bácsfeketehegyen is elhangzott - meglepően szépszájú hallgatóság előtt - ettől függetlenül azonban néhány gondolatot szeretnék olvasóinkkal is megosztani.

Amikor erről a kérdésről beszélünk, általában a probléma gyökereit a második világháború utáni évekig vezetjük vissza. A népi demokráciának a szocializmusba történt látszat átváltása olyan történelmi töréspontnak tekinthető, amelyek után - úgy tűnik - egy más-milyen gondolkodás, életszemlélet következett, politikai, gazdasági és művelődési téren változások történtek, az emberi gondolkodás azonban nem változott meg gyökeresen. Ez utóbbi folyamatnál egyesek jelentős változásokat vártak, ami azonban nem következett be. A második világháború utáni ateista nevelés nem tudta véghez vinni hitpusztító tervét, azért sem, mert a két világháború utáni keresztyén nevelésben részesült személyek átmenekítették a vallásos értékeket. Az említett jelenség negatív oldala inkább csak az 1990 utáni években érezteti hatását. Ez a

gyakorlatban azt jelenti, hogy a mai szülők nemzedékének életében a hitélet értékei vagy csak részlegesen, vagy egyáltalán nem jelennek meg. Mindezért természetesen nem őket terheli a felelősség, hiszen ők olyan időszakban születtek, nevelkedtek, amikor objektív okok miatt a vallásos nevelés és maga a hit kérdései háttérbe szorultak. Mindezekből következik, hogy a mai fiatalok a rejtett ateista nevelésnek az áldozatai, s részben ennek tulajdonítható egyházidegenségük is.

A kérdés az, hogy mi a teendő ebben a helyzetben, pontosabban mi az egyház feladata a kérdés orvosolásában? A mindenkori egyházban - felekezeti hovatartozásra való tekintet nélkül - szükség van a megújulásra. Szükséges a szervezeti megújulás is, de ennél sokkal fontosabb az ún. lelki megújulás. A lelki megújulás nem csupán közegházi kérdés, hanem egyenként mindannyiunknak lelkiismereti kérdése. Ez alatt azt értjük, hogy ez a kérdés nem kizárólag a lelkipásztorok és egyházi vezetők kérdése és feladata, hanem minden egyes hívő emberé is, aki az egyház sorsát szívügyének tekint. Egyetlen lehetséges megoldásunk van, ez pedig az egyházban végzett minőségi szolgálat. Nem elegendő a hagyomány külső kerete, nekünk Krisztussal való élő kapcsolat kell. Ehhez szükséges egyházunk belső lelki megújulása. Ennek a megújulásnak pedig elsősorban a lelkipásztoroktól és presbiterektől kell kiindulnia.

Mi szükséges ehhez a megújuláshoz? Először is be kell ismernünk, hogy ahogyan éljük a keresztyén életet, nem jól éljük. Ezen tévedéseinkből nekünk Istenhez kell térnünk. A megtérés elválaszthatatlan a bűnbánattól. Milyennek kell lenni a bűnbánatnak? A bűnbánatnak belülről kell jönnie, őszinte Isten elé állás-

sal, mert csak ez vezet belső megújuláshoz. Itt szükséges kihangsúlyozni, hogy nem kollektív bűnbánatról van szó, hanem egyéniről, mivel bűneink sem azonosak. Szinte ahány ember, annyiféle élethelyzet és egyéni bűn is létezik. Sokszor maga a szeretet is kifogyott belőlünk. Nem tudunk egymás sikereinek, örömeinek, gyülekezeti sikereinek örülni, sokszor még a lelkipásztori közösségen belül sem. Felmerül a kérdés, hogy hol rontottuk el a dolgokat, miért nincs jelen az a belső szeretet, amely alapvető jellemvonásunk kellene, hogy legyen? Miért lehetséges, hogy egymás vádolásával rontjuk egyházunk hitelét egyháztagjaink előtt, és nem adjuk meg a tiszteletet a sok-sok vihart átélt anyaszentegyházunknak, hanem a szennyeseit ki akarjuk teregetni a világ előtt, mert akkor azt hisszük, hogy tiszták leszünk. Miért van az, hogy sokszor megfedkezünk arról, hogy az egyházban nem a sokszor helytelenül megfogalmazott demagógiás demokrácia, hanem az Isten akarata kell, hogy uralkodjék. A gyakorlatban pedig meg kell, hogy változzon: igehirdetésünk minősége, vallásóráink színvonala, szórványszolgálatunk lelkiismeretessége, családlátogatásunk felelőssége stb. Lehet egyszerűen az a bűnünk, hogy számunkra sok minden formálissá vált, hogy alszunk, hogy közömbössé válunk. Jó lenne, ha meghallanánk az ige szavát: „...Szerkenj föl, aki aluszol, és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus.” (Ef 5, 14)

Orosz Attila

ELSŐ AZ EGÉSZSÉG

A rozmaring és Kneipp

Megszaporodtak a telefonos kérdések az alacsony vérnyomásról írott soraim után. Úgy látszik, ez a betegség-tünet sűrűbben fordul elő, mint gondoltam, de szerintem a jelenségnek az előzőkben említett bagatellizálása is hozzájárul a kérdések sokaságához. Nem válaszolhatok konkrétan arra, hol kapható a rozmaring: falvaink kertjeiben és a városok piacain is fellelhető ez a keskeny örökzöldlevelű növény, de ellátogathatunk az un. bioboltokba is. Közzéteszek néhány receptet ennek a nagyon hasznos gyógynövénynek a gyakorlati felhasználásáról, ami úgy tűnik öreganyáink elmentével lassan feledésbe merült. Ahogyan szintén feledésbe merült immár Sebastian Kneipp (1821-1897) német katolikus pap és természetgyógyász neve is, pedig amit a fitoterápia besorol gyógynövényei közé, az Kneipp szisztematikus rendszerezésének köszönhető. Létszükség, nyomorúság volt gyermekkorára jellemző, nem csoda, ha korán áldozatul esett a TBC, abban a korban halálos kimenetelű megbetegedésének. Az 1849-es évben állapota már válságosra fordult, egyre gyakrabban vért hányt, amikor végső kétségbeesésében elhatározta, kipróbálja az akkoriban megjelent Dr. Hahn könyvében ajánlottakat, a víz erejéről. Erre a könyvre rajta kívül, senki nem figyelt fel. November közepén belevetette magát a Duna jéghideg vizébe. Három másodperc múlva kimászott a folyóból és hazafutott, felmelegíteni testét. Legnagyobb meglepetésére frissebbnek egészségesebbnek érezte magát. Ezután másnaponta 3 másodperceket merült a hideg vízbe s az erősítő, frissítő érzés minden alkalommal jelentkezett. Tapasztalatait könyvében adta közre és ezzel megalapozta a ma is méltán híres, és divatos Kneipp-kúra ismeretét. Nálunk és anyaországunkban még nem túl népszerű, Németországban viszont sok hódolója van. Hatalmas életművét itt nem ismertetjük, de azt említsük meg, hogy Kneipp kedvenc gyógynövénye a vérkeringést fokozó rozmaring volt. Ő írta le mindazt, amit érdemes tudni e növényről: egészében erősíti a szervezet működését, emeli a vérnyomást, s ezzel csillapítja az alacsony vérnyomásoknál sűrűn jelentkező fejfájást. Csökkenti a kimerültséget, serkenti az anyagcserét, megszünteti az enyhe gyomor- és bélműködési zavarokat. Balzsamos illata véd a rovaroktól, molyoktól.

Íme a terápiás javaslatok a hipotóniás betegeknek, kissé bővebben: vegyünk mindennap váltott zuhanyt, fő szabály, hogy csak meleg testet érje a hideg víz. Elég a hideggel csak megcsapatni a bőrt. Sorrendben: alsó, majd felső végtagok, nyak, arc és végén a szív tájéka. Utána dörzsöljük szárazra bőrünket. Jót tesz a szauna: hetente egyszer áldásos a hatása érrendszerünkre.

A hiedelemmel ellentétben a kávé és a feketetea csak átmenetileg emeli a vérnyomást, miután hatásuk lecseng, vízajtóként működve még lejjebb nyomják vérnyomásunkat.

A fürdővizünkbe tegyünk 5-5 csepp rozmaring vagy eukaliptusz olajat. 15-20 perces fürdő, majd a váltott zuhany javasolt. Egy csésze forrásban lévő vízzel forrázunk le 1 teáskanálnyi összevágott (száraz vagy friss) rozmaringlevelet és 10 perc elteltével szűrjük le. Édesíthetjük mézzel. Naponta 2-3 csésze a megengedett. Bor: összevágunk 20 gramm friss rozmaringlevelet és öntsünk rá 1 liter fehér bort. Egy hét után leszűrve használhatjuk. Rozmaringinktúra: naponta 5 ml fogyasztható.

A gyógyszerek története IV.

EGYIPTOM

Az egyiptomiak már i.e. 2000-3000 évvel ezelőtt, számos, általában növényi eredetű – gyógyszert ismertek, de alkalmaztak tudatosan állati és ásványi eredetű gyógyszereket is. A gyógyszereik között fontos helyet foglaltak el a hashajtók, és hánytatók. Hajnövesztő szert is ismertek. Foglalkoztak a szembetegségek gyógyításával is.

Az orvostudomány fejlődését azonban vallási korlátozások gátolták. A halott ember boncolása szigorúan tiltva volt. AMON – RÉ, a napisten dogmája szerint, ugyanis a lélek halhatatlansága csak addig tartott, amíg a test, és tagjai egyben maradtak. Ennek a hitnek az érdekében az egyiptomiak művészi tökélyre fejlesztették a hullakonzerválást.

Köszönve a hieroglifák megfejtésének, mi is tudhatunk cselekedeteikről.

Az un. EBERS – PAPIRUSZOK az i. e. II. évezredből I. Amenhotep fáraó uralkodása idejéből származnak, és mind orvosi, mind gyógyszerészeti szempontból sok érdekességet nyújtanak.

Az első részük a gyógyszerek készítésével foglalkozik.

A második, - orvosi tanácsadó.

A harmadik a ráolvasásokat, és egyéb – inkább vallási jellegű / gyógymódokat / tartalmaz.

Más papiruszok állatorvosi gyógyító tevékenységet említenek. E tekercsekben mintegy 2000 orvosi receptről szóló feljegyzést találtak.

Ezeket az egyiptomi papok állították össze, és a templomiskolában tanították azok részére, akiket gyógyítónak képeztek ki. Igen érdekes, hogy a csecsemők megbetegedésénél a gyógyszert az anyával vetették be, hogy az így, az anyatejjel jusson a beteg csecsemő szervezetébe.

Bár legtöbbször a gyógyírek alkalmazását egy ima vagy varázslat vezette fel, minden recepten megtalálható az összes információ. Megvannak a hozzávalók, az elkészítési mód, és az alkalmazandó dózisok is. Először az aktív összetevőket sorolták fel, amit a stabilizációk követnek, majd jönnek az ízesítők, sőt a kellemetlen mellékhatások kezelésére is vannak javallatok.

Az alapanyag megválasztása kiállta az idők próbáját, mert a gyógyszerkészítmények hozzávalóinak 62%-át szinte a mai napig is alkalmazták, - legfeljebb szintetikus előállításban.

A legtöbb gyógyírt leginkább cukorral, mézzel vagy alkoholos készítménnyel tartósították. Az egyiptomiak, azonban semmit sem tudtak a sterilitás szükségességéről. Volt beöntés, kanalas orvosságok, szirupok, bedörzsölhető szerek, kenőcsök, krémek, balzsamok, szájölblítők, rendelkeztek szemcseppekkel, tablettákkal, porokkal... Gyakorlatuk volt a végbélkúpok készítésében. Az egyiptomi orvosok azonban figyelmen kívül hagyták a kiváltó okokat, kizárólag a tünetekre koncentráltak.

Kórizs József

****MIT, MIVEL?***

"A FŰSZEREK BIRODALMÁBAN"

KOMATÁL

Majdnem, hogy úgy kezdem a szöveget, mint a mesében, hogy hol volt, hol nem volt, de azért nem merem, mert egy nagyon szép értelmes, emberi szokást becsülnétek meg, Sajnos ma már kihaltfélben van.

Mi is a komatál, anyák iránti figyelmesség.

Ez a szokás is elmaradhatatlan jele volt a közösségi összetartásnak, az egymásra figyelésnek. Nem tévesztendő össze a, kolozsmával, a keresztanya ajándékával. A szoptató anyáról való gondoskodással azt biztosították, hogy az anya minél hamarabb megerősödjék a szülés után, és bőséggel tudjon szoptatni. A komatál a lehetőségekhez mérten gazdag, tartalmas ebéd volt, vidékenként változóan kettő-kilenc napig a szülés után egyes helyeken vittek komatálát. A komatál fogásainak száma mindig páratlan volt. Az első és az utolsó komatálát általában a fő komaasszony küldte, a többi komaasszony, pedig naponta váltotta egymást. Nem csak a komaasszonyok küldtek komatálát, hanem a keresztelőlakomán résztvevő vendégek is megrakták a "komaasszonyok" székét. A komatálát az illendőség szerint az kóstolta meg először, aki vitte, és őelötte ette meg az anya és a családja. A tál vivője a szokás szerint erőt, egészséget, bő tejet kívánt az anyának, kikérdezte, hogy ment a szülés, és ellátta jó

tanácsokkal.

Ennyit ír a wikipedia, de mi jól tudjuk, hogy, hogyan is volt itt nálunk, sajnos ma már jóformán nem

Ezután jön a marhapörkölt, de lehet valamilyen más paprikás, majd egy egészben sült baromfi és ez mellé dunct, ami lehet, meggy, barack, körte, birsalma, ami a legjobb. Ezután régebben a tejberizs, majd a madártej következik, és a végén torta.

Ha van, akkor ez nálunk így szokott lenni.

Úgy legtöbbször a gyermekágy végéig hat-hétig, szoktak komatálát, vagy, ahogy mondani szokták ebédet vinni a kismamának. Ma valahogy, úgy leszoktak róla, pedig de nagy segítség lenne, és biztos, hogy ez is segítene, hogy kevesebb

legyen az egyke, meg az elidegenedés ellen is jó lenne, az anyagiasság fitogtatása is csökkenne.

Sok kisbabát és még több szeretetből vitt ebédet kívánnak a jó étvágyal eltöltött komatálak mellé.

is hallottam róla, hogy valaki vitt akár testvérenek komaasszonyának, rokonának, vagy barátnőjének.

Mit is rejt magában az a csodálatos komatál?

Ma először is csigalevest baromfi hússal. Amihez van valamilyen szósz, tehát vagy meggy, paradicsom, piszke, alma, valahogy az, amiről tudjuk, hogy az egész család szereti.

szerk.

KERTI TÖRPE

A NÖVÉNYTÁRSÍTÁSOK ELŐNYEI

Régi tapasztalat, hogy egyes növények jó hatással vannak más növények fejlődésére, kórokozók elriasztására. A növénytársítások alkalmazása során a különféle növényvédő szerek felhasználását teljesen vissza lehet szorítani, az így termelt zöldségfélékben a konvencionális termékekkel szemben növény védőszer maradvány nem található meg. A monokultúrák termesztés befolyással van a növényi kártevők megjelenésére a kultúrnövény állományban. A növénytársítás növelése megnehezíti a rovarok számára, hogy az adott gazdanövényre rátaláljanak. A csalogató szín-, illat ingereket a szomszédos növények elfedik, illetve gyengítik, ezáltal a betelepítés mértéke a monokultúrához képest jelentősen csökkenhet. A növények társításánál figyelembe kell venni, hogy az adott növények mennyire viselik el egymás közelségét, mennyire hasznosak, illetve mennyire károsak egymásra.

1. Ízfokozó - némely növény javítja a fő növény ízét.
2. Többféle növény egy csoportban esélyesebb terméshozamban.
3. Együttműködés - egyik növény a másiknak támasza vagy talajtakarója.
4. Nitrogén - gyökerén nitrogént alkot, amit a társ növény is használ.
5. Növényvédelem - vegyileg visszafogja a rovarokat, talajférgeseket, gyomot, gombásodást.
6. Hasznos rovarok vonzása egyes növényekkel – virágbeperzés növelése.
7. Gazdanövény hasznos a rovaroknak.
8. Egyik növény védi a másikat a naptól és szélről.
9. Társ növény összegyűjti a káros rovarokat a hasznos növény mellett.
10. Egyfajta növénycsoport monokultúra, terjeszti a rovarokat, betegségeket egyik növényről a másikra. A társnövény ezt megszakítja.

Nem társítható növények (rossz szomszédok):

- petrezselyem-fejessaláta
- sárgarépa-spenót, kapor
- hagyma-káposzta

- burgonya-hagyma, napraforgó
- paradicsom-karalábé, kömény, vöröskáposzta, sárgarépa, petrezselyem
- retek-izsóp
- uborka-burgonya
- sárgabarack-burgonya, paradicsom
- édeskömény-koriander (gátolja a virágzást)

Jól társítható növények (jó szomszédok):

- sárgarépa-hagyma
- burgonya-zöldborsó
- fejes saláta- borsó
- brokkoli-burgonya
- bab-karalábé
- karfiol-fejes saláta
- petrezselyem-káposzta
- paprika-bazsalikom
- paradicsom-fokhagyma
- uborka-karalábé

Gyümölcsfák alatt:

- körömvirág (levéltetű, fonálféreg riasztó)
- metélő- és fokhagyma (rovarokat távol tartja új telepítés-nél)
- kerti zsálya, sarkantyúka, fodorment (levéltetű riasztó)
- fehér üröm (gyümölcsmoly riasztó)
- Almafa alatt - metélőhagyma (varasodást gátló)
- Szőlő között - izsóp (termékenységet fokozó)
- Szamóca között - fokhagyma (gombabetegségek és a ribizskerozsda ellen)

Méheket vonzó hatású növények: mézfű, citromfű, mentafélék, kakukkfű, borágó
 Légy és szúnyogriasztó: bazsalikom
 Káposztalégy riasztó: rózsa, izsóp
 Burgonyabogár riasztó: fehér árvácska

Bertók Z. Tatjana

INGYENES APRÓHÍRDETÉS

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy ismét módjában áll apróhírdetéseiket ingyenesen megjelentetni a Fecskében. Szóval, ha eladnának valamit, netán megvételre keresnek valamit, esetleg csak a figyelmet szeretnék felhívni valamire, a megfogalmazott szöveget az elérhetőségükkel feltüntetve dobják be a „Fecske” postaládájába a Helyi közösség udvarán (Testvériség utca 30.) Továbbra is várjuk írásaikat, receptjeiket a: feketicsifecske@gmail.com címre. Aki nem rendelkezik Internet kapcsolattal az, az írását a fent említett postaládába dobhatja bele.

Prada Története

A Prada, S.p.A. olasz divatház elsősorban luxus színvonalú ruhákat, bőrből készült kiegészítőket, cipőket és táskákat tervez és gyárt. Az egyik legbefolyásosabb divatmárka, melynek drága, jó minőségű termékei sokak számára státusszimbólumot jelentenek.

Kezdetek: A Fratelli Prada (magyarul: Prada testvérek) nevű bőráru üzletet Mario Prada alapította 1913-ban Milánóban, Olaszországban. Saját készítésű bőrműves termékein kívül Angliából importált utazóládákat és kizárólagokat is forgalmazott. Mario Prada nem hitt abban, hogy a nők jelenléte jót tesz az üzletnek, a család nőtagjait a bolt közelébe sem engedte. Ironikus módon halálát követően az ötvenes évektől kezdve évtizedekig mégis nők irányították a divatházat, mivel Mario fiát, Albertót nem érdekelte az üzlet és annak vezetését feleségére bízta, akitől lányuk, Miuccia Prada vette át a stafétabotot.

Miuccia Prada 1977-ben találkozott későbbi férjével, Patrizio Bertellivel, aki 17 éves kora óta vezette saját bőráru üzletét, és aki a találkozást követően csatlakozott a Prada céghez. Tanácsai nagyban hozzásegítették Miucciát, hogy a divat élvonalába juttassa a céget. Bertelli javaslata volt, hogy ne importáljanak több angol terméket, és hogy modernizálják a cég saját készítésű, ódivatú táskáit és bőrdíszkeit. A taktika bevált, és mire egy évvel később Miuccia Prada átvette az üzletvezetést, a korábban anyagi gondokkal küszködő cég éves bevétele körülbelül 400.000 dollár volt.

Az 1980-as évek: A megújult Prada első sikerterméke egy vízhatlan hátizsák volt, amit a Miuccia Prada 1979-ben tervezett abból az erős, fekete nejlontól, amivel nagyapja az utazóládákat borította. A siker nem volt azonnali, mivel a táskák drágák voltak, a Prada márkanevet pedig egyáltalán nem reklámozták.

1983-ban A Prada megnyitotta második üzletét Milánóban, két évvel később pedig piacra dobott egy egyszerű, modern, fekete nejlontáskát, ami azonnal slágertermék lett.

Ugyanebben az évben a divatház Firenzében is megjelent, valamint külföldön is terjeszkedni kezdett, üzletekkel Párizsban, Madridban és New York-ban.

1989-ben debütált a divatház első készruha-kollekciója, melynek luxusminőségű anyagokból készült, egyszerű vonalú, alapszínekből tervezett darabjaival a Prada betört a divat élmezőnyébe.

Az 1990-es években a Prada lett az egyik legnagyobb név a divat világában. Jellegetes darabjai a luxusminőségű anyagokból készült, elegáns, egyszerű szabású, elsősorban fekete, barna, szürke, zöld és krémszínű ruhák. Más luxusmárkakkal, például a Louis Vuittonnal ellentétben a cég háromszögletű ezüst-fekete logója nem vált design-elemmé, a ruhák és kiegészítők „anti-sznob” megjelenése tette őket népszerűvé. A ház célközönsége a magas beosztású, jól kereső dolgozó nő lett, maga Miuccia pedig, hajlamos ruháit, egyenruhaként emlegetni.

1992-ben az addigra több mint 30 millió dollár éves bevételt hozó divatház piacra dobta a Miu Miu ruhamárkát. A fiatalos, szintetikus anyagokat használó vonal Miuccia becenevéről kapta a nevét. Az új vonalról a Time magazin egyik riportjában azt mondta: „A rossz lányokról szól, akikkel iskolába jártam, és akiket irigyeltem. A rossz ízlésről szól, ami ma az élet része. Egy vicc – jó tervezés nem megfelelő anyagból.” A kilencvenes évek közepére megjelent a divatház első férfiakkal szánt készruha-kollekciója is, és Prada Sport néven 1997-ben sportruhák is bekerültek a ház termékei közé.

Az évtized végére 40 Prada butik üzemelt világszerte, ezek közül 20 Japánban. A termékek nyolc gyárban készültek és 84 további olasz cég dolgozott be nekik. A Prada és Bertelli cégek 1996-ban Prapar B.V. néven működtek. A céget hamarosan átnevezték Prada B.V.-re, melyben Patrizio Bertelli lett a vezérigazgató. 1997-ben a cég bevétele 674 millió dollár volt, újabb butikot nyitott

Milánóban és Gucci részvényeket szerzett. 1999 márciusában megvette a New York-i Helmut Lang divatház részvényeinek 51%-át, néhány hónappal később pedig bekebelezte a német Jil Sander A.G. céget. A következő szerzemény az angol Church & Company cipőgyártó cég 83%-a volt, a De Rigo csoporttal közös vállalkozás keretében pedig a Prada elkezdett napszemüvegeket is gyártani.

A divatház 2000-ben felfüggesztette a divatházak felvásárlását. 2000 októberében bőrápoló termékeket dobott piacra Amerikában, 2007 májusában pedig az LG Electronics céggel közösen megalkották az LG Prada KE850 mobiltelefont, amit 800 dollárért lehetett beszerezni. 2009-ben Európában megjelent a második generáció, a KF900-as LG Prada telefon is.

Hogy csökkentse a felhalmozódott 850 millió dolláros adóssághalmozóját, a Prada úgy tervezte, hogy 2001 júliusában megjelenjen a milánói tőzsdén részvényeinek 30%-ával. Ezt a folyamatot lassította viszont, hogy Amerikában és Japánban folyamatosan csökkent a kereslet a luxuscikkek iránt. Bankárai nyomására Bertelli eladta a „Fendi” részvények részesedését a LVMH csoportnak (Moët Hennessy-Louis Vuitton). 2006-ra a Prada eladta a Helmut Lang, az Amy Fairclough és a Jil Sander márkákat is, később pedig a Church & Company 45%-át is.

A Prada ház működése ma: A Prada jellemzően híres építészekkel, például Rem Koolhaasszal és a Herzog & de Meuron céggel tervezeti zászlóshajójának számító üzleteit, melyek megtalálhatók Európában, Amerikában, Ázsiában és a Közel-Keleten.

Több más divatházhoz hasonlóan a Prada is exkluzív szerződést köt modelljeivel. Ezek a szerződések igen csak áhítottak modellkörökben, mert gyakran további sikerekhez vezetnek. Daria Werbowy, Gemma Ward, Sui Koponen és Sasha Pivovarova mind olyan modell, aki a Pradának köszönheti későbbi sikereit.

Forrás: wikipedia.org
Fekete Tímea

F E C S K E T O L L

NAPKÉRLELŐ

Osonj a hajnallal a nappal elé,
lépj a látóhatár fölé!
Jöjj elő, vedd le fekete palástod,
öltsd magadra puha bársonyod!
Tűzd melledre vakító érméd,
tartsd magasan reflektorod fényé!
Árasztđ el sugaraiddal a világot,
melegítsd fel az elgémberedett vándort!
Éleszd fel testét, lelkét,
hozd el a holnap reményét!

Osonj a hajnallal a nappal elé,
szívd a harmat éltető nedvét!
Gyógyír légy minden beteg számára,
segítsd át a tegnaptól a mába!
Adj erőt, had küzdjön az életéért,
had érezze az élet értelmét!
Legyen látványod szemet kápráztató,
hajnal vörösebből, aranyszín, vakító!
Csapj be bennünket, hogy higgyük,
még minden lehet szép,
hozd el a holnap reményét!

Bácsi (Vajda) Sára

TAVASZRA VÁRVA

Újra hó fedi a tájat,
nem engedi feléledni a fákat.
Minden növény úgy ébredne már,
de a kikelet még hívó szóra vár.

A kínos csendet szinte meg lehet érinteni,
a világot a bájos napfény nem akarja ébreszteni.
Az üres légtér vágyik a zengő madárdalra,
csengő-bongó tájat betöltő zajra.

A reszkető élénk fények hiánya,
a villódzó kedves színek látványa,
az üde frissesség vágya,
ez mi kínozz minden teremtményt.

Úgy várja minden, hogy éljedjen az élet,
a hófedte tájba belefutad a lélek.
Tavasza várva telnek az eltemetett napok,
de hamarosan eljön fényes napsugár paripán.

Verbászi Hajnalka

Elhunytak

Mašanović Toma Stojan február 9, 89 évében
Vukoslavčević Desanka rođ. Đurović február 8, 76 évében
Kropp Ilona február 9, 75 évében
Đurović Đordie február 15, 76 évében
Id. Bede Sándor február 19, 80 évében
Kovács Mihály február 25, 59 évében
Apostolovski Danica rođj. Šotić február 26, 75 évében
Szabó József február 28, 84 évében

ANYAKÖNYVI HÍREK

Újszülöttek

Celler Veronika kisfia **László Bence**
Boros János és Henriette kislányuk **Vanessza**
Stanišić Rade és Sonja kislányuk **Andelija**
Filep Peter és Sonja kisfiuk **Aleksandar**
Ritec József és Natália kislányuk **Tamara**
Harangozó Attila és Adél kislányuk **Anna**

Az anyakönyvi hírek adatait a helyi orvosi rendelőből, az anyakönyvvizetési irodából, valamint a "Tiho" temetkezési vállalatától kaptuk.

Fecske. Kiadja a Zöld Dombok környezet- és közösségfejlesztési szervezet, Bácsfeketehegy, JNA 24. Tel/fax: 024/739-063.

E-mail: feketicsifecske@gmail.com Folyószámlaszám: 310-8659-38. www.feketics.com

Tördelés: Bácsi Róbert. Munkatársak voltak: Bácsi (Vajda) Sára, Bíró Csaba, Bordás Katalin, Bertók Z. Tatjana, Fekete Tímea, Krisztián Irén, Dr. Kerekes József, Kórisz József, Lódi Andrea, Molnár Károly, Orosz Attila, Papp Julianna, Pál Károly, Szukola Béla, Szitás Angéla, Tóth János, Juhász Attila. Készült Szabadkán a Grafoprodukt nyomdában 2011. március.

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
659.3 (497.113)

FECSKE: bácsfeketehegy havilap / szerkesztő Bácsi Róbert.
– 1. évf. sz. (2004) – Bácsfeketehegy: Zöld Dombok környezet- és
közösségfejlesztési szervezet, 2004. – Illusz.: 30 cm

Mesečno.
ISSN 2217-3706

COBISS SR-ID 201634567

